

HENRY H. NEFF

PŘELOŽILA
MARTINA ŠIMOVÁ

ČAROKÁMEN

ČAROKÁMEN

Copyright © 2024 by Henry H. Neff
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martina Šimová, 2026
Cover © Adéla Korbelařová, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7049-6 (pdf)

HENRY H. NEFF

PŘELOŽILA
MARTINA ŠÍMOVÁ

ČAROKÁMEN

FÖBÖS

Obsah

1 •	<i>László</i>	9
2 •	<i>Dohlížitel</i>	23
3 •	<i>Pojídačka hříchů</i>	39
4 •	<i>Drakefordové</i>	50
5 •	<i>Nabídka, která se neodmítá</i>	64
6 •	<i>Smluvní podmínky</i>	74
7 •	<i>Černobyl</i>	81
8 •	<i>Dopisy mrtvých</i>	90
9 •	<i>Uprchlíci</i>	104
10 •	<i>Sir Lívaneč</i>	110
11 •	<i>Dimitrij</i>	121
12 •	<i>Temné ozvěny minulosti</i>	132
13 •	<i>Procházka v parku</i>	144
14 •	<i>Dolů pod zem</i>	157
15 •	<i>Alfa</i>	167
16 •	<i>Odlet</i>	177
17 •	<i>Phil</i>	188
18 •	<i>Die Alpen</i>	202
19 •	<i>Hra na schovávanou</i>	215
20 •	<i>Pokojeová služba</i>	230
21 •	<i>Neodolatelné nutkání</i>	244
22 •	<i>Urbs Æterna</i>	262
23 •	<i>Signora Bellascura</i>	280
24 •	<i>Ztracení mágové</i>	298
25 •	<i>Záruka</i>	309
26 •	<i>Hotel Augustus</i>	321
27 •	<i>Boj a útěk</i>	336
28 •	<i>Otec Angelo</i>	347
29 •	<i>Mazlíčci v práci</i>	365

30	•	<i>Odhalení</i>	378
31	•	<i>Princezna Prvosenka</i>	395
32	•	<i>Posvátné číslo sedm</i>	407
33	•	<i>Cruciatí</i>	417
34	•	<i>Velkovévoda</i>	431
35	•	<i>Kopí a meč</i>	446
36	•	<i>Dopis</i>	460
		<i>Epilog</i>	469
		<i>Poděkování</i>	481

Pro ty, kteří to nikdy nevzdají

Je milý zisk, byť ze samých lží vycházel.

Sofokles

překlad Radislav Hošek

◆ KAPITOLA PRVNÍ

László

Není to špatný tým, pomyslel si László. Zdáli se lepší než většina filutů poflakujících se po newyorském metru. Sledoval, jak si dělají svoje, zatímco se vlak na lince F šinul směrem z centra. Pochopitelně byli tři: kluk, volavka a hlídač.

Klukovi bylo zhruba dvacet, měl chmýří na bradě a k tomu sebejistotu, která jde ruku v ruce s mládím. Volavka, žena ve středních letech, se vydávala za řadovou úřednici. László obdivoval její cit pro detail: žádný snubní prstýnek, na zápěstí dětský náramek, co vypadá jako z navlečených makaronů, praktické baleríny. Zkrátka jedna z mnoha svobodných pracujících matek, které šetří každý cent.

Na hlídačově vzhledu nesešlo. Jeho jediným úkolem bylo dát znamení, pokud se blížily potíže. Tenhle byl až komicky nenápadný: asi šedesátiletý svráštělý urousaný povaleč ve žmolkovitém zapínacím svetru. László si důkladně srknul svého milkšejku a sledoval, jak chlapík předstírá, že čte časopis. Všimnout si ho mohl jedině krivák ze stejného těsta.

Všechno šlo jako po másle. Nejnovějšími oběťmi podvodnického tria se stali belgičtí turisté, kteří nastoupili na minulé zastávce: tři páry klábosící nizozemskou hatmatilkou, s nákupními taškami v rukou. Kluk se okamžitě vrhl do akce. Vklouzl na nejbližší sedadlo a do klína si položil tácek se třemi papírovými kalíšky. Turisté k němu zalétli pohledem, když jim ukázal červenou kuličku velikosti cizrny a umístil ji pod prostřední kalíšek. Pak kalíšky zamíchal a vyzval obecenstvo, ať hádá, kde se kulička

ukrývá. Jeden z Belgičanů, různolící hromotluk, něco zamumlal manželce, která se zachichotala. Když ukázal na kalíšek, kluk ho zvedl a odhalil červenou kuličku. Turisté zajásali. Kluk na tácek položil dvacetidolarovou bankovku. Co takhle zajít o krok dál?

Belgičané nad tím mávli rukou. Věděli, že jakmile do hry vstoupí peníze, podvodníček ukáže, co umí. Kalíšky se promění v rozmazanou šmouhu a jim nezbyde než hádat. Ne, díky. Jsme turisti, ne pitomci.

V tu chvíli se na scéně objevila volavka. Přistoupila na další stanici, tedy tvářila se, že dovnitř vplula spolu s cestujícími z nástupiště, ale ve skutečnosti všemu celou dobu přihlížela ze sousedního vagonu. Sedla si vedle turistů, mrkla na hodinky a zasténala. Jedna z Belgičanek na ni tázavě pohlédla.

„Mám zpoždění,“ vysvětlila volavka. „Moje dcerka je nemocná.“

Žena jí věnovala soucitný úsměv; sama byla matkou a tohle moc dobře znala. Kluk na volavku zahvízdal.

„Tak dcerunka vám marodí? Vyhrajte prachy a kupte jí něco pěkného.“

Volavka si ho nevšímalá.

„No tak,“ naléhal kluk. „Vyberte si kalíšek.“

Volavka zalétla očima k tácku. Obezřetně a nezávazně sledovala, jak kluk kalíšky míchá. Když skončil, natáhla malíček a na jeden ukázala. A světe div se, zpod něj se vykutálela malá červená kulička.

Kluk zabručel. „Máte oči jako rys,“ řekl a položil na tác dvacetidolarovou bankovku. „Chcete to trochu okořenit?“

Volavka si překřížila ruce na prsou. „Otravujte s tím někoho jiného.“

„Tak já vám něco povím,“ nenechal se odradit kluk. „Když vyhrajete, dvacka je vaše. Když vyhraju já, nepřijdete ani o cent.“

Volavka zalétla očima k Belgičanům a nadzvedla obočí. Myslí to ten loudil vážně?

Hromotluk promluvil s těžkým přízvukem: „Nedělejte to,“ varoval ji. „Podvádí.“

Volavka to viděla stejně. Metrem jezdila v jednom kuse. S těmihle šejdíři v tom byl *vždycky* nějaký háček. I tak se v ní ale

probudila zvědavost. Svou nerozhodnost dala najevo tím, že nepatrně zkroutila ústa. László jí skoro zatleskal. Deset ku jedné, že do New Yorku přišla se sny o tom, jak bude vystupovat na Broadwayi.

Volavka tázavě pohlédla na kluka: „Když vyhraju, dostanu dvacet dolarů?“

„Ano, madam,“ odpověděl. Zazubil se a čekal, až mu dá zelenou.

Volavka přikývla.

Kalíšky se teď pohybovaly rychleji, ale ne o moc. Kluk je urovnal do řady vedle sebe a volavka si jeden vybrala. Ven se vykutálela kulička. Belgičané zajásali, když jí mladík předal dvacet dolarů.

Volavce samým potěšením zrůžověly tváře. „Měla jsem štěstí.“

Kluk pokrčil rameny. „Dvojnásobek, nebo nic?“

Belgická matka se dotkla volavčiny paže. „Schovejte si ty peníze.“

Zdálo se, že volavka se podle té rozumné rady zařídí, jenže pak jí tvář ztrhanou starostmi rozzářil holčičí úsměv. „Ale proč by ne?“ zeptala se nahlas. „I když prohraju, vlastně tím nic neztratím.“

Volavka riskla dvacet dolarů, které předtím vyhrála. Kluk znovu zamíchal kalíšky a ona znovu našla kuličku. Teď měla dvě zmačkané dvacetidolarové bankovky. Všichni kromě kluka byli nadšením bez sebe. Protáhl obličej, ale nevzdával se.

Hra pokračovala. Volavka nevyhrála pokaždé. Jednou zvolila špatný kalíšek a halasný Belgičan zasténal. Vždyť bylo jasné, kde se kulička skrývá!

Prasata se vykrmí, vepři jdou na porážku, pomyslel si László. A ten tluchuba vypadal jako dokonalý vepř. Každá skupinka takového měla.

Volavce se dařilo. Než dojeli na stanici Herald Square, byla o sto dolarů bohatší a zjevně radostí bez sebe, jaké štěstí ji potkalo. Sebrala si věci, rozloučila se s Belgičany, klukovi poradila, ať si najde jinou práci, a v podstatě vytančila z vagonu. László pobaveně sledoval, jak předstírá, že se připojuje k zástupu cestujících,

kteří se valili k eskalátorům. Bylo mu jasné, že vzápětí bleskově vklouzne do sousedního vagonu a počká na další oběť.

Zazněla výstraha a dveře se s rámusem zavřely. László pohlédl na kluka, který si s mrzutým výrazem balil svůj tácek.

Tlučhuba se zachechtal. „Zbylo vám něco?“

Kluk si utřel nos. „Starej se o sebe, kámo.“

Belgičan vytáhl zbrusu novou stodolarovou bankovku. Jeho mužští společníci zavýskali. „Ještě jedno kolo?“ navrhl.

Kluk zavrtěl hlavou. „Ne. Skončil jsem.“

Objevila se druhá stovka. „Můžeš ty prachy dostat zpátky,“ popichoval ho Tlučhuba. „No tak.“

Klukovi se podařilo znít zdráhavě. „Jo, tak fajn.“

László potlačil úsměv. Past byla nastražena. Kluk zase jednou schoval kuličku a míchal kalíšky. Tlučhuba ho bedlivě sledoval, dychtivý udělat dojem na svoje kumpány. Když se kalíšky zastavily, ukázal prstem na ten prostřední.

„Tady!“

Kluk zvedl kelímek. Po kuličce ani stopy. Belgičanovi spadla čelist.

„Kde je?“ vyhrkl.

Kluk zvedl kalíšek napravo. Ven se vykutálela kulička, opsala nejistý kruh a potom se zastavila. Belgičanova růžová pokožka ještě víc zrudla, zatímco si ho kamarádi dobírali. Vrazil klukovi stodolarovou bankovku.

„Znova,“ poručil.

Kluk mu milerád vyhověl. Během dvou minut ztratil Tlučhuba pět set dolarů a škemral na své šokované ženě, ať mu půjčí hotovost, kterou má v kabelce.

László usrkml milkšejku. Podvodníci se pobavili. Teď byla řada na něm.

Kluk vzhlédl, když se k němu pozvolna přiblížil. László mu před nosem zamával stodolarovou bankovkou.

„Taky to zkusím.“

Kluk si ho prohlédl od hlavy až k patě. Nově příchozí měl na sobě drahý oblek, avšak pomačkaný, jako by v něm spal. Nebyl starý, nemohlo mu být víc než třicet a navzdory krví podlitým

modrým očím měl hollywoodsky pohlednou tvář. Kluk si přeměřil Lászlóův klobouk. Podrbal se za uchem a dopáleně pohlédl na hlídače. *Jaks mohl toho chlapa přehlídnout?*

„Jste polda?“ zeptal se Lászlóa kousavě.

„Ne.“

„Musíte mi to říct, když se vás na to ptám.“

László zívá. „To je mýtus. Budeme hrát, anebo ne?“

Kluk pohlédl na hotovost v jeho ruce. Taky to byl vypasený vepř, jen to o sobě nevěděl.

Hra začala a László vzápětí prohrál. Předal mladíkovi stodo-larovou bankovku a vytasil se s dvěma dalšími.

Kluk nadšeně zatleskal. „Dámy a pánové, máme mezi sebou *hráče*! Kde jste sebral ten klobouk? Je fakt boží. Vypadáte jak detektiv z dávnejch dob.“

László jen usrkával milkšejk, zatímco podvodníček rozehrál další kolo.

Skořápky byly švindl starý jako čas sám a pocházely až ze starověkého Řecka. Všichni věděli, že jde o podfuk, takže trik fungoval jen u obětí, které těžce přecenily svoje schopnosti. Do téhle kategorie našťestí spadalo sto procent lidí. Na Tlučhubu to zafungovalo dokonale. Když hrála volavka, Tlučhuba dal všem v doslechu jasně na srozuměnou, že je „chytrý chlapík“. A chytrí chlapíci se nedali ošálit běžnými triky. Neztratili kuličku z očí a měli zrak „jako rys“. Zachytili ono drobné zachvění šejdířovy ruky, když strčil kuličku pod kelímek číslo dva. Podvodník zkusil zrychlit, ale na chytrého chlapíka si nepřišel. Chytrý chlapík se nedal oblafnout...

Netřeba říkat, že chytrý chlapík se mýlil.

Chytrému chlapíkovi nikdy nedošlo, že těch fíglů si všiml proto, že to tak podvodník chtěl. Narostlo mu totiž ego; nabyl přesvědčení, že šejdířova ruka je třeba moc rychlá pro *něčí* oči, ale ne pro ty jeho. Kluk pak celý cyklus s drobnými obměnami zopakoval. Jakmile si byl chytrý chlapík jistý, že přesně ví, jak se věci mají, kluk prostě popadl kuličku do dlaně a schoval ji někam jinam. Výměna se odehrála v okamžiku – tak rychle a hladce, že oběť vůbec nic nezvěřila. Chytrý chlapík si *nikdy* nevybral kelímek číslo tři.

Až doted.

„Tenhle,“ řekl László.

Kluk zaváhal. László přemýšlel, jestli zkusí nějakou fintu, ale podvodník pokušení odolal.

„Máte kliku,“ zamumlal, zvedl kalíšek a odhalil kuličku. „Jedeme znova?“

„Jistě.“

V příštím kole kluk přesedlal na vyšší kalibr a do míchání zahrnul pár improvizovaných fíglů. Když skončil, László klidně ukázal na kalíšek číslo dva.

„Tenhle.“

Zase správně. László si nevšímal klukova zmatení a letmo vyhlédl z okénka. Natáhl ruku pro svou výhru.

„Tady vystupuju.“

Klukovi v čelisti zacukal sval. „A já myslel, že jste hráč,“ zabručel. „Ještě jednou? Dvojnásobek, nebo nic?“

„Chci ty prachy vidět.“

Kluk zašustil bankovkami. László přikývl a vzápětí sebou šklubnul, když mu na rameni přistála Tlučhubova tlapa.

„Ha!“ vyštěkl Belgičan. „Dostal jste se tomu spratkovi na kobytku!“

Kluk protočil oči. „Jasně, kámo. Někdo tady očividně zapomněl, že hraju *s jeho* prachama, kurvadrát!“

Tlučhuba se jen vmáčkl o něco blíž, aby měl lepší výhled. Stáhli se k nim i další cestující. Po klukově hravé nátuře nebylo ani stopy. Když se chystal na nové kolo, oči měl náhle chladné jako ještěrka.

Tentokrát se nijak nesnažil maskovat svou zručnost. Kalíšky poletovaly po tácku jako kolibříci, takže je pouhým okem nebylo možné sledovat. Když se konečně zastavily, kluk si založil ruce na prsou a počastoval svého protivníka vzdorovitým pohledem.

„Tak kterej, blbečku?“

László si poklepal prsty na bradu. „Hmm... asi si vyberu tenhle.“

Ukázal na prostřední kalíšek. Klukovi zasvitlo v oku. Zachechtal se, když kalíšek zvedal. „Sorry, chlape. Jsi...“

Ven se vykutálela červená kulička.

Celý vagon propukl v jásot. László si toho nevšímal. Na to se až příliš bavil. „Děje se něco?“ zeptal se mile.

Kluk nic neřekl. Jeho zmatek se dal pochopit. Kulička neměla být pod prostředním kalíškem – neměla být pod vůbec *žádným* kalíškem. Koneckonců stále vězela v klukově ruce, zručně vklíněná mezi palec a ukazováček. Buď s konečnou platností zešílel, anebo ten domnělý moula, kterého se chystal převést, do hry vpašoval druhou kuličku. Nemožné. Něco takového by nesvedl ani sám Houdini. Nebylo to v lidských silách...

Kluk strnul.

Nebylo to v lidských silách.

Natáhl krk a vzhlédl k Lászlóovi. Jejich oči se setkaly. Proběhl mezi nimi záblesk pochopení, bezprostřední jako elektrický výboj. Kluk odvrátil pohled.

„Slyšel jsem o vás.“

„To mě těší. Prachy sem.“

Kluk mechanicky zajel rukou do své bundy a vytáhl ruličku bankovek. Zvedl je a hotovost předložil jako posvátnou obětinu.

László si vzal jen tolik, kolik mu dlužil. Když vlak zastavil, zbytek hodil zpátky a na tácku nechal o padesát dolarů navíc, aby to mladíka tak nebolelo. Druhou padesátidolarovku dal Tlučubově manželce a poslední zmatenému hlídači. Pak vystoupil. Volavka si od něj vysloužila pokynutí kloboukem, zatímco nevzrušeně procházel kolem jejího vagonu.

László se pořád ještě chechtal, když vystoupal po schodech z metra na teplý říjnový vzduch. Zahodil kelímek od milkšejku do koše a vyrazil směrem k Páté avenue. Za dnů jako tenhle byl nesmírně rád, že je démonem.

To ještě netušil, že do hodiny změní názor.

László pracoval v Midtownu, na kdysi notoricky zlopopověstné adrese naproti neogotickému kostelu. Bezprostřední blízkost kostela Lászlóovi přišla k popukání a občas přemýšlel o tom, co by asi tak udělal pastor, kdyby se dozvěděl, koho má za souseda. Toho chudáka by nejspíš trefil šlak.

Za slavnějších dnů se mohla hala budovy pyšnit vlnitými oceľovými panely navrhnutými jistým japonským sochařem, ale během pandemie prošlo místo přestavbou a László už se neobtěžoval vcházet dovnitř tudy. Místo toho prošel kolem stavebních dělníků, kteří si zrovna dopřávali přestávku, a do domu vstoupil přes nakládací rampu. Proplul kolem a nikdo ani nevzhlédl. Žádný z mužů neviděl, jak se prosmýkl dveřmi, kterých si v životě nevšimli a všimnout taky neměli. Když za sebou László zavřel, nastoupil do staromódního výtahu, který podle stavebního úřadu neexistoval.

A neexistovala ani jeho cílová stanice.

Výtah měl jediný knoflík, který László právě stiskl. Kabina se zatřásla a pak se s kovovým skřípěním dala do pohybu. László zkrivil obličej, zatímco klesal dolů skrz přízemí. Vážně bylo potřeba, aby ten zatracený kráp někdo naolejoval.

Cesta se vlekla bolestně pomalu, a tak si démon z dlouhé chvíle pohvizdoval Sinatru. Když výtah konečně zastavil, ocitál se téměř tři sta metrů pod Manhattanem, uprostřed labyrintu chodeb a vodních kanálů newyorského podzemí.

Vzduch byl v těch hlubinách těžší a natolik kousavě studený, že László obvykle nosil kašmírový šátek. V temnotě svítily louče, mihotavě plápolaly v nekonečném vánku páchnoucím po splascích a mořské vodě. Osvětlovaly klenutý průchod opatřený sloupy, jehož nápis by zarazil každého kromě hrstky dávno zesnulých učenců, kteří se za života odvážili prostudovat zapovězený grimoár. Jazyk nápisu byl starší než sumerština a překlad zněl zhruba následovně:

STAROVĚKÁ A PEKELNÁ
SPOLEČNOST SPRÁVCŮ KLETEB
ZAL. 5036 PŘ. N. L.
CO PEKLO SCHVÁTÍ, TO UŽ NENAVRÁTÍ

Pod klenutím se nacházely vysoké dvoukřídle skleněné dveře ušmudlané otisky rukou, jak rádobý lidskými, tak i rozhodně nelidskými. László se chystal otevřít, když vtom se zpoza přilehlých

sloupů vynořily dvě tváře podobné ohyzdným starořeckým maskám.

„Jdete pozdě,“ plísnila ho jedna.

„Trhni si,“ opáčil László mile.

„Nemusíte být vulgární,“ reptala druhá tvář. „Je naší povinností vás pokárat.“

„Jste zatracený duše,“ připomněl jim László. „Vaší jedinou povinností je trpět věčný muka. A co je vám vůbec po tom, kdy se ukážu? To vás doopravdy tolik žere, že mám zpoždění?“

„Ano,“ odfrkla si jedna z duší. „Žere.“

„Tak to pak nejspíš odvádím dobrou práci.“

László se s hravým mrknutím opřel do dveří a zatracené duše nechal za sebou. Jakmile překročil práh, jeho vzhled se změnil, jen šaty mu zůstaly stejné. Z upraveného, byť rozsochatého investičního bankéře se stal upravený a rozsochatý ďábel s kobaltově modrou kůží, očima jako měsíční kameny a tenkými ostrými zuby, jimiž se obvykle pyšní kočka domácí.

Místnost, do níž vstoupil, nebyla žádná sirná jáma plná skřipců. Podobné věci dávno vyšly z módy. Stejně jako zbytek pekla i Společnost musela jít s dobou a její americká pobočka na sebe vzala podobu kanceláře s kójemi, zářivkami a dávkovači vody. Tu a tam jste narazili na nějakou zatracenou duši, která zablokovala kopírku, ale to byly výjimky.

V kanceláři býval věčně frmol, všichni měli napilno s hledáním hříchů, ale dnes tu panovalo podezřelé ticho. László to přičítal tomu, že je zrovna čas oběda.

„Psst!“

Otočil se a zjistil, že na něj z šatny vykukuje děsivá žraločí tvář. László v sobě potlačil nutkání vzít nohy na ramena.

„Nazdar, Clarenci.“

Postava s hlavou žraloka šotka si přiložila prst ke rtům – nebo aspoň k tomu, co k nim na tom groteskním protáhlém čumáku mělo nejbliž. Pokynula Lászlóovi, aby šel za ní.

László dotyčnému vyhověl, ale v duchu si povzdechl. Clarence si vždycky dělal starosti s prací, stěžoval si na svůj milostný život, na to, že nesehnal dost kolegů, se kterými by si užil páteční

happy hour. Dnes ale působil ještě nervózněji než obvykle. Když László vstoupil do šatny, všiml si, že kolega má zarudlé a trochu napuchlé oči. V duchu se připravoval na další terapeutický sezení.

„Clarenci, tys brečel?“

Žralok přikývl a šátral ve své vestičce po kapesníku. Když si ho přiložil k rypáku, aby se vysmrkal, László se musel obdivovat kolegovým náramkovým hodinkám – byly to vintage breguetky.

Clarence kapesník zase složil a naklonil se k Lászlóovi. „Máme pohotovost,“ zašeptal.

„Co zase?“

„Přišla kontrola!“

László potlačil zívnutí. „Clarenci, jíš dost vlákniny?“

Žralok se zarazil. „Asi jo. Každé ráno беру doplněk stravy.“

„Tak ho ber i večer. Potřebuješ se hodit do klidu, kamaráde. Není to poprvý, co nám sem dolů hlavouni posílají nějakýho čmuchala. Víš, jak to chodí: na něco se zeptá, my zalžeme a on si vesele půjde po svých.“

„Tohle ale není jen obyčejný cifršpion,“ namítl Clarence. „Tentokrát poslali *dohlážitely*!“

László zamrkal a podíval se na Clarence o něco pozorněji. Mohl mít jeho ustrašený kolega pravdu? Dohlážitelé byli démoni osmé třídy a v Hierarchii zastávali ty nejvyšší příčky. László s Clarencem spadali do pouhopouhé třetí třídy, mezi prosté úředníky a specialisty. Mohli být rádi, že mají vůbec fyzickou podobu, ačkoliv to nebyla žádná sláva: těla nižších démonů povětšinou sestávala z nahodilých částí, které byly zrovna k dispozici, když se dočkali povýšení z druhé třídy. V Clarencově případě se jednalo o žraloka šotka vyvrženého na pláž a hnijící skotskou ovci. Ten chudák utratil majlant za kolínskou.

László zkroutil své zaskočení. „Proč by sem posílali dohlážitely?“ zamumlal si pod vousy.

Clarence máchl rukama. „Co já vím? Víím jenom to, že mě určitě roztaví!“

„Prosím tě,“ domlouval mu László. „Nikdy nemarodíš, a navíc spravuješ kletbu, kterou ti může leckdo závidět.“

Žralok sklesle svěsil hlavu. „Už ne,“ řekl a popotáhl. „Teda fajn – uznávám, že odsouzení k životu na moři bývala celkem pěkná kletba. Do lodí zatékalo a mapy byly na draka. Trýznit nositele té kletby byla hračka. Jenže časy se mění, László, časy se mění.“

„Jak to myslíš? Ta rodina je přece pořád prokletá, nebo ne?“

„Jo,“ povzdechl si Clarence, „ale jejich potomci dneska jezdí na jednu luxusní plavbu za druhou. Život jako jedna velká párty, rozumíš? Upřímně jim dost závidím.“

László nadzvedl obočí. „Neexistuje náhodou klauzule, která přepychový zaoceánský cestu zakazuje?“

Clarence začal přecházet sem a tam. „Ne. Jeden by čekal, že existovat bude. Ale na rovinu, už si ani nemyslím, že jim to prokletí nějak zvlášť vadí. Kdykoliv se u nich stavím a zkusím je vyděsit historkami o tajfunech a kanibalech, řehtají se, až se za břicho popadají. Smějou se snad tobě ve frontě na bufet?“

„Ne.“

„V tu chvíli by ses nejradši propadl do země. Tak mě to vy-nervovalo, že moje přestrojení vzalo za své. Pár děcek mě pak na odpočinkové palubě zahnilo do kouta. Jedna holka začala ječet ‚Pokémon! Pokémon!‘ a nedala si vymluvit, že mě zkrátka a dobře chytila. Musel jsem se vrhnout přes palubu.“

Démon začal překotně dýchat. László se k němu natáhl a zkusil ho uklidnit.

„Jsi dobrý správce, Clarenci. Vím to já. Víš to ty. A co je nejdůležitější, vědí to i oni.“

Clarence se zmohl na pouhé přikývnutí. Oči se mu zaplnily slzami. László uchopil žralokovy vlhké, houbovitě ruce do těch svých. Popleskal kolegu po zápěstí.

„Seber se, *amigo*. Až vyjdeš z šatny, chci, abys ten svůj epesní frňák držel pěkně zpřímá. Prostě tomu dohlížíteli řekni pravdu. Nemůžeš za to, že se roztrhl pytel s výletními plavbama.“ László kolegu pustil, poplácal ho po rameni a vypařil se.

Jakmile vstoupil na plac, nebyl čas dát si kávu ani koketovat s tou novou štíhlou asistentkou na účetním. László vyrazil přímo ke své kanceláři. Patřil k jednomu z mála správců, kteří měli svou

vlastní, a trocha soukromí byla přesně to, co potřeboval, aby si srovnal myšlenky.

Proč k nim poslali dohlázkáře?

László spěchal dál a cestou se rozhlížel po moři kancelářských kójí, jestli neuvidí svou asistentku. Když ale dorazil k jejímu stolu, našel tam jen půlku krutého sendviče. Takže všechno šlo zjevně do kopru, jasné jako facka. Slečna Spiegelová své stanoviště nikdy neopouštěla.

Vklouzl do kanceláře, hodil klobouk na věšák a zhroutil se do křesla. Vtom se mu rozsvítil telefon – přišla zpráva. Sotva se pro něj natáhl, něco narazilo do okna. Démon se prudce otočil, vytáhl roletu a odhalil gigantického aligátora s krysou v čelistech.

László praštil do okenní tabule. Aligátoři v kanálech začínali být skutečně otravní. Po tunelech, které se nacházely hlouběji pod zemí, jich žily celé stovky; byli bledí jako mléko a slepí jak krtci. Ty bestie zjevně nepotřebovaly oči, aby se mohly královsky nacpávat. Aligátor za oknem dorůstal zhruba velikosti cadillacu.

László znovu zabušil na sklo. „Vypadni! Nemůžu přemýšlet, když se mi tu takhle mrcasíš.“

Aligátor zvedl své mohutné tělo, tuhé jako podrážka, a otočil se čelem k oknu. László žádost zopakoval a tentokrát si nebral servítky. Plaz spolkl svůj oběd, počastoval ho vyčítavým pohledem a odkolébal se do temnoty. László nechal roletu spadnout přesně ve chvíli, kdy dovnitř vtrhla slečna Spiegelová.

„Kde jste byl? U Thatcherové v kanceláři je dohlázkář!“

„Já vím,“ odvětil László chladně. „Mimochodem ten aligátor se vrátil a je drzej jak vopičák.“

„Aligátory nechte plavat. Máme tady *dohlázkáře*.“

„Slyšel jsem vás hned napoprvý. A trochu se divím, že jste mě předem nevarovala. Musel mi to říct až Clarence.“

Slečna Spiegelová si ho příkře změřila. „Zkontrolujte si telefon.“

László poslechl a zjistil, že má kopu nepříjatých zpráv. „Aha,“ zamumlal. „Tak si přitáhněte židli a nahodíme nějakou strategii.“

Asistentka protočila svých sedm očí. „To je mi nápad! Těsně před schůzkou určitě přijdeme s něčím geniálním.“

„Schůzkou?“ zeptal se László. „A v kolik začíná?“

„Začala před deseti minutami.“

Pohlédl na své nové hodinky. „Děláte si srandu?“

„Nedělám. Kde jste vzal ty hodinky?“

László si breguetky strčil do kapsy. „V jednom domovním výprodeji. Máte moje hlášení?“

„Skutečná, nebo zfalšovaná?“

„Zfalšovaná.“

Asistentka zvedla kožené desky. Společně si pak pospíšili do kanceláře vedoucí. László šel po dvou, slečna Spiegelová se plazila kupředu v hadích smyčkách. Zatímco se spodní polovinou svého těla svíjela po jeho boku, László naléhal, aby mu prozradila víc. Mluvili šeptem.

„Kdo je ten dohlížitel?“

„Malignis Androvorus.“

„O tom jsem v životě neslyšel.“

„Je nový. Prý ho povýšili rovnou z šesté třídy. Nejspíš pěkný kariérista.“

László se ušklíbl.

Kariéristi. Ambiciózní snaživci. Nehledě na nálepku se jeden druhému podobali jako vejce vejci. Klíčem bylo lichocení. Postarat se, aby si připadali chytrí a nadřazení, a pak poukázat na nekompetentnost někde jinde, upozornit na štavnatý problém, který si žádal jejich „expertní“ vhled. Vlastně se to nijak zvlášť nelišilo od té hry se skořápkami. Stačilo je malinko lstivě postrčit a v zásadě bylo hotovo.

Jakmile dorazili ke kanceláři své vedoucí, slečna Spiegelová Lászlóovi podala jeho hlášení. Když mu narovnávala kravatu, do tváře jí vstoupil o něco přívětivější výraz.

„Nehrajte si na chytráka. Tenhle dohlížitel nemá žerty v lásce. Skylla a Kozłowski už u něj byli.“

„A?“

Slečna Spiegelová se naklonila o něco blíž. „*Vůbec odtamtud nevyšli!* Tak jednejte na rovinu. Na tu pitomost s ‚malinko lstivým postrčením‘ raději zapomeňte. Tyhle čachry se vám nakonec vždycky vrátí jako kopanec do zadnice.“

László dostal indigově modrou barvu. Co mohla Spiegelová vědět o jeho zadnici? Kdyby ho jen viděla, jak kouzlil v metru. Popleskal si kapsu s hotovostí a zmačkané bankovky ho na dotek upokojily. „Slečno Spiegelová, se vší pokorou s vámi musím nesouhlasit.“

Pak se László i s hlášeními v ruce otočil a zaklepal na dveře Thatcherové. Vyzvala ho, ať vstoupí, a on napochodoval dovnitř se svým nejzářivějším úsměvem na rtech.

O vteřinu později málem omdlel.

◆ KAPITOLA DRUHÁ

Dohlížitel

Pokud šlo o démony, László byl relativně škvrně. Na svět přišel za démonického baby boomu, k němuž došlo během středověku. Osm set let však nebyla kdovíjak dlouhá doba. Zažil pátou křížovou výpravu, renesanci i průmyslovou revoluci. Ale za všechna ta století ještě neviděl, že by nějakého démona rozstavili.

Až doted.

Tavicí kotlík stál v rohu místnosti – průmyslový trychtýř posazený na bytelné trojnožce. Vydával takový žár, že se okolní vzduch tetelil, a jeho ožehnutá zčernalá hubice ústila do zavařovací sklenice se zářícími okultními znaky. Ta byla v současnosti prázdná.

Sklenice vyrovnané na stole nikoliv.

Celkem tu byly dvě a každá obsahovala jakousi bublající mazlavou tekutinu. Čas od času se sliz vzepřel gravitaci a vykypěl po stěnách sklenice, jako by se snažil o útěk. Kdykoliv však dospěl k okultním znakům, symboly se doruda rozzářily a sliz se stáhl zpátky. Šokovaný László se malátně opřel o zárubeň. Z toho pohledu se mu zvedal žaludek, ale stejně nedokázal odvrátit zrak. Chtě nechtě přemýšlel, která z těch tekutin je Skylla a která Kozlowski.

Z transu ho vytrhl monotónní hlas Thatcherové. „Vy si vážně umíte vybrat den, kdy přijít pozdě.“

Ropuchovitá příslušnice čtvrté třídy stála vedle kredence a v náruči držela stoh složek. Za jejím stolem seděl někdo cizí,

mohutně stavěný jedinec v šarlatovém hábitu, jehož lví hlavu korunovala hříva bílých plamenů. Slečna Thatcherová k němu uctivě pokynula.

„László, mám tu výsadu představit vám Jeho Pekelnost, sira Maligna Androvora. Společnost nyní spadá pod jeho pravomoc.“

László se kloubem prstu dotkl čela. „Je mi ctí.“

Dohlížitel Thatcherovou počastoval mimořádně kyselým pohledem.

Odkašlala si. „Při setkání s démonem vyšší hodnosti je zvykem se uklonit.“ Sice to pronesla svým obvyklým monotónním hlasem, ale László ji znal dost dobře na to, aby zachytil úlek v jejích vyboulených očích. *Klekni si, pitomče.*

László klesl na koleno. „Ehm, omlouvám se. Běžně tu nepotkáváme nikoho nad čtvrtou třídu. Je mi ctí, že vás poznávám, Vaše Pekelnosti.“

Androvorus odpověděl patricijským barytonem: „Níž.“

„Prosím?“

Dohlížitel pokynul směrem k zemi. László se dovtípl, co tím myslí, a poslechl. Tak to šlo dál, dokud neležel s tváří na podlaze a pažemi bezvládně nataženými podél těla. Jako batole, které se rozhodlo trucovat v nákupní uličce s cereáliemi.

„To stačí,“ zavrčel konečně dohlížitel. „Vstaňte.“

László se vyhrabal na nohy a z kalhot si smetl vlákna koberce. Androvorus si mezitím prohlížel nějakou složku.

„Jste správce číslo devět-dva-tři,“ poznamenal.

„Taky mi říkají nula-nula-sedm.“

„To mělo být vtipné?“

László zakašlal. „Jen se snažím odlehčit náladu, Vaše Pekelnosti. Víte, nemohl jsem si nevšimnout toho tyglíku tamhle v rohu a těch sklenic na stole...“

Androvorus místo odpovědi uchopil jednu zavařovačku a sevrěl ji v tlapě velikosti baseballové rukavice. Její obsah se zachvěl.

„Tihle démoni byli neschopné nuly, devět-dva-tři,“ pronesl dohlížitel lhostejně. „Teď když mám oddělení na povel, hodlám zjistit, kdo je užitečný a kdo budižkničemu.“ Položil sklenici zpátky na stůl. „Proč jdete pozdě?“

Lászlóa na pouhou nanosekundu napadlo, že řekne pravdu. Potom však převzal kontrolu instinkt. Napřímil se do plné výšky a vypnul hrudník. „Zkřížil jsem kordy s nepřitelem.“

Dohlížitel nadzvedl svoje mihotavě planoucí obočí. „To mi vysvětlte.“

„Církevní škola, pane. Základka. Zaskočil jsem dovnitř, abych postrašil jeptišky. Víím, že to nespadá do mého popisu práce, ale uviděl jsem příležitost a cítil jsem povinnost se jí chopit.“

„Chápu. Byl jste iniciativní.“

„To je to slovo, Vaše Ďábelskosti. *Touché*.“

„A ty jeptišky?“ vyptával se Androvorus. „Co říkaly na vaše snahy?“

László upřel pozornost na portrét vlámského sýraře – aspoň si tedy myslel, že je to sýrař. Když lhal, vždycky mu pomáhalo, pokud se zadíval na něco v pozadí. Netěkal pak očima sem a tam a vypadal o něco seriózněji. „Dvě se zamkly v kapli. Třetí, taková zarputilá stařena, sestra Frances, po mně hodila jabko a odrecitovala otčenáš.“

Androvorus zabručel. „Měla kuráž.“

„Ano, pane. Naštěstí jsem to jabko zachytil, mrštil jím zpátky a trefil ji do palice dřív, než se stihla domodlit. Pak jsem ji zahnal do jídelny a celou dobu u toho blekotal v neznámých jazycích a hrozivě se šklebil.“

Dohlížitel spokojeně přikývl. „Jak to dopadlo?“

„Když jsem jim ukázal, kdo je tady šéf, šel jsem si zavolat taxík. Řidič byl naneštěstí nováček a skončili jsme v Queens.“

„Příště jeďte metrem.“

László se uklonil. „Jak říkáte, Vaše Pekelnosti.“ Pohlédl na Thatcherovou, aby viděl, jestli mu cokoliv z toho uvěřila. Jenže vedoucí, jako by si z něj vzala příklad, zírala neurčitě před sebe a očividně se snažila zahnat nevolnost.

Androvorus ukázal na prázdné křeslo. „Udělejte si pohodlí, devět-dva-tři.“

László si vždycky milerád sedl, i když to tentokrát znamenalo, že bude mít oči v úrovni svých zkapalněných kolegů. Takhle zblízka si všiml, že sliz v jedné ze sklenic má fialový odstín. Kozłowski, nepochybně.

„Mám je dát stranou?“ zeptal se Androvorus.

„To není nutný;“ odpověděl László. „Ale co s nimi teď bude? Vy je... *vypijete*?“

Dohlížitel ohrnul pysk. „Abych ty lenochy vstřebal do své esence? Ne, budou vrženi zpátky do prebiotického šlemu.“

„Ale jejich kletby...“

„Přidělí se jiným,“ utnul ho dohlížitel. „Hodlám tu dát věci do pořádku, devět-dva-tři. Bývala období, kdy se Společnost blýskla jako klenot celé Hierarchie.“ Mávl tlapou, jako by ukazoval na pomyslný poutač. „Atlantida! Černý mor! Napoleonské války! Dezinformace okolo covidu! Všechno výsledek chytrého a podnikavého managementu kleteb. Jejich správci rozsévají mizérii v nádherně velkolepém měřítku. Což nás přivádí k vaší kletbě...“

„Ano, Vaše Pekelnosti?“

Androvorus se v křesle opřel. „Povězte mi o ní.“

„Chcete zhuštěnou verzi, nebo Tolstýho?“

„Zhuštěnou verzi.“

László sepal prsty. „No, Atlantida to zrovna není, ale určitou atraktivitu má. Datuje se zpátky do sedmnáctýho století, kdy Anglie vyslala soudce jménem Ambrose Drakeford, aby vyšetřil zvěsti o výskytu čarodějnictví v koloniích. Cestou přes Catskills se soudce doslechl o místě, jemuž nizozemští usedlíci říkali Heksenwoud.“

„Co to znamená?“ zabručel Androvorus.

„Čarodějný hvozd.“

„Přiléhavé.“

„To ano. Místní obyvatelé soudci každopádně pověděli o ženě, která v tom Čarodějném hvozdu žila už celou věčnost. Drakeford se ženu vypravil hledat, přistihl ji, jak v lese ,provozuje odporný kouzla, a nechal ji upálit na hranici.“

Androvorus potlačil zívnutí. „Jak středověké.“

„Pravda,“ odvětil László. „Jenže ta čarodějnice si to nenechala jen tak líbit. Zatímco ji grilovali, uvalila na soudce a jeho potomky kletbu. *Voilà*. Zrodila se Drakefordova kletba.“

Dohlížitel nahlédl do složky. „Vidím tady, že nejste její původní správce.“

„Ne, pane. Zpočátku ji měl někdo jiný – nějaký Bedrna nebo Bazal, znělo to jak bylina. Každopádně se bez povolení vzdálil ze služby, a mě tak bez okolků vzali na palubu.“

Androvorus si zapsal poznámku. „A jaké má ta kletba podmínky?“

„Nic kdovíjak rafinovaného. Pokud ji chtějí Drakefordovi potomci zlomit, musí dokončit kouzlo naší čarodějnice.“

„A když to neudělají?“

László si dovolil dramatickou odmlku. „Promění se v nestvůry.“

„Doslova, nebo obrazně řečeno?“

„Ve skutečný nestvůry, Vaše Pekelnosti. V pravý, nefalšovaný monstra.“

Androvorus mlaskl. „Zajímavé. Kdy ta jejich metamorfóza začíná?“

„V raný dospělosti. Drakefordovic děti vypadají po všech směrech normálně. Ale ve čtyřiceti by je vlastní máma nepoznala.“

„To zní opravdu zábavně.“

„Ano, Vaše Ďábelskosti. Jsem démon, co má kliku.“

Jenže Androvorus ho neposlouchal. Na masivním čele se mu objevila hluboká vráska, poklepával drápy o stůl. „A jak se ta kletba udržuje aktivní?“

„Promiňte?“

„Pokud se mění v nestvůry, jak je možné, že ta rodina nevy-mřela? Jaký hňup by uzavřel manželství s Drakefordem?“

„Ach,“ odvětil László. „V tom je právě ta krása. Kletba obsahuje trvalou klauzuli, která Drakefordy ponouká k tomu, aby se rozmnožili dřív, než se promění v Jožina z bažin. Většina z nich má do dvaceti dítě nebo dvě. Druhý rodič není místní a nikdy s rodinou nezůstane. Nejspíš se ocitne v zajetí nějakého okouzlení, který postupně vyprchá, jakmile si kletba najde nového nositele.“

„Mazaná čarodějnice.“

„To ano, pane.“

Dohlížitel se vrátil ke svým poznámkám. „Kdy jste tu rodinu navštívil naposledy?“

László pátral v paměti. Matně si vybavoval, že jednou v létě nasedl do autobusu, který měl poruchu, a on pak musel při hledání místa, kde by prodávali cheeseburger, čelit komárům. Šel pěšky asi deset minut, než to vzdal, stopl si partu hipíků a svezl se s nimi zpátky do New Yorku. Vzpomínal si, že to byla zábavná jízda – i navzdory maníkovi, který v jednom kuse drnkal na kytaru. Jen máloco dokáže zkazit náladu víc než hipík, co skládá písničky. Naštěstí v autě kolovala tráva.

Odkášlal si. „Už to bude pár let.“

Androvorus nadzvedl jedno žhnoucí obočí. „Dva roky? Tři?“ „Zůstaňme u tří.“

„Proč za nimi chodíte tak zřídka?“

László nervozitou nevěděl, kam s rukama. „Podmínky kletby se aktivují automaticky. Ta čarodějnice byla vážně eso.“

Dohlížitelovu tvář zkroutilo zamračení. Něco si zapsal. „Ach tak. A kdy naposledy se nějaký Drakeford pokusil kletbu zlomit?“

Lászlóův úsměv přešel v úšklebek. „Chcete přesný rok?“

„Pokud si ho vybavíte,“ odpověděl dohlížitel upjatě.

„No, přesný datum vám úplně neřeknu, ale naposledy zhruba v době, kdy Henry Ford prodával ty svoje modely T. Zatracený plechovky, zakopával jsem o ně na každém kroku. Nemohl jste přejít ulici, aby kolem vás jedna neprosvištěla. Teda, přesně vzato zas tak *nesvištěly*, ale každopádně se kodrcaly slušným tempem. Tím chci nejspíš říct, že jsem tu pitomou kraksnu nenáviděl.“

Androvorus se obrátil k Thatcherové. „Řekla byste, že má devět-dva-tři problémy se soustředěním?“ Přikývla. Dohlížitel otevřel složku, vytáhl z ní jakýsi diagram a podržel ho před sebou. László polkl. Data nikdy nevěstila nic dobrého.

„Víte, co je tohle?“ zeptal se ho Androvorus.

„Řekl bych, že graf M&ZS, mylord. Sleduje mizérii a zoufalství smrtelníků.“

„Správně. A vidíte na té červené a modré čáře něco neobvyklého?“

László zamrkal. „Ta modrá je tak trochu vlnitá a červená... žádnou červenou nevidím.“

„Podívejte se úplně dolů.“

Lászlóovi chvíli trvalo, než si všiml tenkého červeného proužku natěsnaného na vodorovnou osu. „Tady ji máme,“ zvolal spokojeně. „Obdivuhodně rovná.“

„Obdivuhodně?“ zavrčel dohlížítel. „Míra zoufalství u téhle kletby je nepatrná, devět-dva-tři. Vaši nositelé strávili poslední století ve stavu mírné mizérie a zanedbatelného zoufalství.“

László nakrčil nos. „A to je... *špatně*?“

Dohlížítel odhodil graf stranou. „Především je to ubohé. Vaši nositelé si na své neštěstí očividně zvykli. Jakékoliv naděje, kterých se ještě drželi, dávno zmizely v nenávratnu. Samozřejmě chápete, jaký je to problém.“

László důrazně přikývl. „To skutečně chápu, ale rád bych to slyšel vašimi slovy.“

Androvorus přimhouřil oči. „Vaši nositelé nemají naději. A jak víte, zoufalství je generováno, právě když naděje hasnou. Nemůžete přijít o něco, co nemáte, devět-dva-tři. Pokud nedojde ke změně, míra zoufalství, které tahle kletba produkuje, zůstane na nule.“

László zamrkal. „A to je... taky špatně?“

„*Ano!*“ odsekl dohlížítel. „U sedmi pekel, co je to s vámi?“

„Asi na mě něco leze. Začíná chřipková sezóna.“

„Démoni chřipku chytit nemůžou.“

„To se mi ulevilo.“

Androvorovi zacukal čenich. „Vezměme si to pěkně popořádku,“ zabručel. „Mizérie a zoufalství představují nepostradatelné zdroje, devět-dva-tři. Větší cenu už mají jenom duše. Zoufalství nás *posiluje*, zatímco protistrana slábne. Jeho produkce je důvodem, proč Společnost vůbec existuje. Proč bychom se s kletbami jinak vůbec obtěžovali?“

„Aby se snížila nezaměstnanost?“

Androvorus na Lászlóa zíral. Nakonec si povzdechl a promnul si lví čumák.

„Není to žádná věda,“ pronesl unaveně. „Rozdmýcháme ve smrtelnících naději a pak jim házíme klacky nohy. Pokoušíme je. Svádíme. Doháníme je k podlým činům. Zas a znovu. Pro demony je to ekvivalent malé násobilky.“

„Ano, pane,“ přitakal László a v duchu se tetelil nad tím, jak dobře umí hrát pitomce a uondat tak svého oponenta.

„Ale zpátky k vaší kletbě,“ navázal Androvorus. „Co mi povíte o těch hodnotách z grafu?“

„Řekl bych, že jsou konzistentní.“

„Konzistentně příšerné.“

„To je snad krapet přísný tvrzení.“

„Vyložení nemůžou být nižší.“

László zvedl ruce. „Přiznávám, že mám co zlepšovat. Ale na svou obranu řeknu, že těm jeptiškám jsem pořádně zatopil. To se přece taky počítá.“

„Ach ano,“ pronesl dohlížitel suše. „Ty zaryté jeptišky.“ Otočil se k Thatcherové. „Přiveďte sem mé spolupracovníky.“

Vedoucí se vyhnula Lászlóovu tázavému pohledu a vyšla z kanceláře. László měl co dělat, aby sebou nezačal šít. Otřel si zpcené ruce o kalhoty a předstíral, že si zaujatě prohlíží předměty v místnosti. Knihy, pořadače, větrací šachtu v rohu...

Androvorus se zachechtal. „Plánujete útěk?“

László se přiměl odtrhnout oči od větráku. „Proč bych plánoval útěk?“

Dohlížitel neodpověděl, protože přesně v tom okamžiku se vrátila vedoucí s šesti cizinci v závěsu. Zatímco se shromažďovali v místnosti, László si je obezřetně měřil. Vskutku pestrá skvadra: příslušníci třetí třídy s těly sestavenými z různých ptáků, lasiček a kojota stíženého prašivinou. Žádný se Lászlóovi nepodíval do očí, jen tam stáli s vyhýbavým výrazem ve tvářích a připomínali zpráskané psy.

„Poznáváte je?“ zeptal se Androvorus.

„Ne.“

Dohlížitel luskl prsty. Nově příchozí zmizeli v poryvu černé magie. Na jejich místě se objevilo šest belgických turistů.

László se málem pozvracel.

Nepaníkař, napomenul se skálopevně. *Nic nepřiznávej*. To se mu pokaždé osvědčilo jako ta nejlepší strategie, pokud ho přistihli při lži. Zapírej, hraj zmateného. Ať si druhá strana myslí, že jí šplouchá na maják.

„A co teď?“ zajímal se Androvorus.

László zdvořile, ale zmateně zamrkal. „Pardon. Pořád nemám ponětí, o koho jde.“

„Prosím vás, nechte toho!“ vypěnil Androvorus. „Sledují vás už celé dny. Když zrovna nepodrážíte smrtelníky, tak kradete v obchodech, holdujete hazardu nebo se sluníte v parku.“

László se důkladně zadíval na své nehty. „To jsou ošklivý nářčení. Předpokládám, že je můžete dokázat.“

Démonka, která hrála Tlučubovu manželku, zvedla iPad a listovala fotografiemi, na nichž si László ve své lidské podobě vychutnával obědy se čtyřmi martini, sváděl ženu svého domácího a zastavoval nejrůznější kradené předměty. Když dorazili ke snímku, na němž podřimoval na plážové dece s pytlíkem chipsů v ruce, Androvorus toho měl právě tak akorát.

„Co tedy?“ zeptal se. „Můžete mi k tomu něco říct?“

László si falešně Belgičany pohrdavě přeměřil. „Snad jenom, že je to pro peklo mimořádně smutný den, když třetí třída zradí svého druha. Už mě nazývali všelijak, ale za práskače mě nikdo označit nemůže.“

Falešní Belgičané si vyměnili provinilé pohledy.

„Ano, vaše zásady na nás všechny nepochybně hluboce zapůsobily,“ opáčil Androvorus suše. „Správce devět-dva-tři, nesplňujete požadavky svého úkolu. Zanedbáváte svou kletbu a ukázal jste, že jste neschopný. I lepší démoni byli roztaveni za míň. Chcete něco dodat, než nad vámi vynesu rozsudek?“

Věc podobná srdci, kterou měli všichni démoni, nyní Lászlóovi divoce bušila v hrudi. Očima zalétl k ožehnutému tavicímu kotlíku a k zářivým runám. Slyšel, že jde o mučivou zkušenost: tělo se vám rozteče na omáčku a vaši esenci si doslova a do písmene vezme do parády odšťavňovač. *Ne, díky.* László v přívalu paniky vyložil svou poslední a vůbec nejzoufalejší kartu.

Naklonil se a probodl Androvora palčivým pohledem, který si obvykle schovával pro vrchní v restauracích a výběrčí dluhů. „Nechtěl jsem se k tomu snižovat,“ pronesl kousavě, „ale víte vy vůbec, kdo já jsem?“

Dohlížitel nahlédl do složky. „Pokud se nepletu, jste správce devět-dva-tři, šejdířský imbecil a žalostná ostuda celé Společnosti.“

László netrpělivě mávl rukou. „Ne,“ řekl. „Sebe nemyslím. Na mě zapomeňte. Tušíte ale, kdo je můj otec?“

Dohlížitel několik vteřin neodpovídal. László si prohlížel jeho masivní lví hlavu s planoucí hřívou. V Androvorových očích pobaveně zablesklo.

„Moc dobře vím, kdo je váš otec.“

László si založil paže na prsou, jako by to tím bylo vyřízené. „Tím pádem víte, že nejsem jeden z těch vašich nedomrlých kydanců, který někdo vylovil z prebiotického šlemu.“ Přezírávě pokývl ke zbylým příslušníkům třetí třídy. „Mě někdo zplodil, vážený pane. Mám *rodokmen*.“

„A to je relevantní jak?“

„Jsem nedotknutelný!“ odsekl László. „Zahrávejte si se mnou, a v tom tyglíku budete bublat sám.“

Dohlížitel si kousal pysk, očividně uvažoval. „To je vážně nemilé pomyšlení. Ale pokud mluvíte pravdu, možná mi dovedete osvětlit tohle.“

Démon přes stůl posunul dopis. László ho obezřetně sebral a očima přelétl vzkaz psaný na stroji.

SIRE MALIGNÉ,

OBDRŽEL JSEM VAŠE HLÁŠENÍ. ZÁVĚRY, KTERÉ JSTE UČINIL, JEN POTVRZUJÍ MĚ VLASTNÍ OBAVY. JEDNEJTE, JAK UZNÁTE ZA VHDNÉ. POUZE ŽÁDÁM, ABYSTE CHLAPCI POSKYTNUL JEŠTĚ TÝDEN, A ON SE TAK MOHL PROKÁZAT. POKUD SELŽE, AŽ JE PO VAŠEM.

László zděšeně zíral na dobře známou otcovu pečeť. A co hůř, podpis zastal jen zběžný klikyhák, jako by šlo o další dokument ze štosu nudného papírování. Snažil se tvářit lhostejně, když dopis sunul zpátky přes stůl. Androvorus ho vrátil do složky.

„Inu,“ spustil dohlížitel, „prokážeme si vzájemně službu a vyřídíme to jednou provždy?“

László palcem otřel snítko prachu ze svých bot značky Gucci. „A co ten týden?“ zeptal se zkroušeným tónem. „V tom dopise se píše, že mám týden na to, abych se prokázal. A mimochodem, je řeč o pozemským, nebo pekelným týdnem?“

Na tom celkem dost záleželo. V pekle běžný týden trval nikoliv sedm, ale jen šest dní. Lucifera na neděle nikdy moc neužilo.

„Samozřejmě že *pekelný* týden,“ odsekl dohlížitel důrazně. „Ale je v tom rozdíl? Na to, abyste se osvědčil, jste měl celá staletí. Myslíte, že týden navíc něco změní?“

„Mohl by. Co bych musel udělat?“

Androvorus si prohlížel své dlouhé drápy. „Nejsem nerozumný démon. Podívejte...“ Chvilí uvažoval. „Dobře, devět-dva-tři. Pokud dokážete získat smrtelnou duši, maximalizovat své hodnoty M&ZS nebo zabránit události vedoucí ke zlomení kletby, dám vám ještě šanci.“

László zalpal po dechu. „A-ale to je nemožný,“ vykoktal. „Jsem jenom démon třetí třídy. Na zaonačení něčeho takového nemám dost šťávy – nevládl bych to za rok, natož za pekelný týden. Pro Satanovy rány, vždyť já se nedokážu ani teleportovat. Jezdím metrem!“

„Toho jsme si vědomi.“

László sepjal ruce v prosebném gestu. „Propůjčte mi pár schopností,“ žadonil. „Stačí evokace pátý třídy. Nebo i čtvrtý! Ať mám aspoň nějakou šanci!“

Dohlížitel zavřel složku. „Přesně tu jste právě dostal. Buďte rád. Pro správce devět-nula-jedna a osm-sedm-sedm žádání velkovévoda laskavosti nevyžádal. Samozřejmě pokud se té příležitosti chcete vzdát, můžu vám slíbit rychlý a plynulý průběh. Za týden už to možná tak hladce nepůjde. Jsem démon, co má napilno, a každý vám řekne, že tavicí kotlíky mívají časté poruchy...“

„Vyhrožujete mi?“

Androvorus pokrčil rameny. „Dohodnuto?“

Na stole se zhmotnil pergamen s podmínkami vyvedenými krasopisem. Vedle se objevilo inkoustové pero a přesýpací hodiny o velikosti kuchyňského časovače. Zrnka v nich byla přejemná

a vydávala zlověstnou rudou záři. László vstal z křesla a uchopil pero. Pročítal si dokument před sebou.

„Pekelná smlouva,“ vydechl obdivně. „Vždycky jsem chtěl takovou sepsat.“

Androvorus se usmál. „Jsou vážně něco. Škoda že spadají do repertoáru až páté třídy.“

László ozkoušel pero. Inkoust zasyčel, když se dotkl pergamentu. „Slyšel jsem, že pátá třída obnáší nejružnější bonusy,“ pronesl toužebně. „Nový schopnosti, nové tělo, pokud chcete...“

„Dokonce i nové jméno,“ doplnil ho dohlížel samolibě. „Můžete si ho vybrat sám.“

László prudce vzhlédl. „Moment. Promiňte, ale slyšel jsem správně? Vy jste si *vybral* jméno ‚Malignis Androvorus‘?“

„Ano.“ Dohlíželův hlas zněl jako hluboké zavržení.

„Moje latina by potřebovala oprášit, ale neznamená to něco jako ‚zlý oheň‘ a ‚lidožrout‘?“

Následovala odmlka. „Ano. A co má být?“

László se znovu zadíval na smlouvu, již podepsal dramatickým máchnutím ruky. „Nic, pane. Je to *fantastický* jméno. Nečíší z něj ani špetka nevkusy nebo buržouství.“

Místnost jako by zahalil stín. Dohlížel strašidelným způsobem znehybněl a měřil si Lászlóa nepřítomným, téměř predátorským pohledem. László odložil pero a pomyslel si, jestli to tentokrát už trochu nepřehnal. Na tyglík mohl zapomenout. Androvorus ho sežere na stolové podložce z Ikey. Dohlížeteli se ve tváři objevil znepokojivý úsměv. Vstal ze židle.

László zaklonil hlavu. Propánakrále, Androvorus byl obr. Měřil snad... dva metry sedmdesát? Tři metry? Tak či onak by nepochybně udělal kariéru v basketbalu. László se na to konto chystal zavtipkovat, ale místo toho se bezděčně otrásl, když se mu varlata náhle zatáhla do těla. To a příval žluči, která se mu nahrnula do jícnu, vyvracelo jakoukoliv pochybnost, jestli přestřelil. Schylovalo se k něčemu krutému a neobvyklému. László jen doufal, že to něco nebude zahrnovat jeho obličej.

Androvorus se tyčil nade všemi v kanceláři a vyzařoval auru takové nenávisti, že přítomní dokázali jen mlčky zírat. Síla

démonova pohledu Lászlóa přišpendlila ke křeslu. Když dohlížel promluvil, hlas měl hrdelní a drásavý, patricijské pozlátko z něj sklouzlo jako stará kůže. Doktor Jekyll opustil místnost, zůstal jenom Hyde.

Androvorus obešel stůl a sklonil se nad Lászlóem, dočista zcepeněným hrůzou. „Viděl jste někdy, jak probíhá tavení démona?“ zachraplal tiše.

László otevřel ústa, aby odpověděl, ale nic z nich nevyšlo.

Androvorův úsměv se roztáhl do groteskního šklebu. Kapka slin, která mu skanula z pysku, propálila díru v milovaném peršanu Thatcherové. „Myslel jsem si to,“ ušklíbl se. „Jinak byste držel jazyk za zuby. Víte, co potřebujete?“

László se zmohl na sotva patrné zavrtění hlavou.

„Ukázku.“

Jedna z Androvorových paží vystřelila vpřed a drapla démona třetí třídy, který hrál prve Tlučhubu. Dohlížel popadl toho nebožáka za hrdlo a pak ho zvedl z podlahy, jako by se nechumelilo. Nižší démon se svíjel jako úhoř vylovený z Temže. Jediný stisk mocné tlapy a Tlučhuba ochabl. Zlomil mu Androvorus vaz? Zřejmě ne, protože démonovi se vzápětí podařilo otočit hlavu a strnulý hrůzou zíral na tavicí kotlík, jehož trychtýř se rychle zahříval. Železo už dostalo žhavě oranžový odstín a dřevěný obklad nedaleké stěny začínal doutnat.

László toužil zavřít oči, ale dostal strach, že by tím Androvorovi jenom zavadal příčinu, aby mu přišel víčka k nadočnicovým obloukům.

A tak pozoroval události příštích tří minut a sedmačtyřiceti vteřin. Díval se, jak Androvorus drží Tlučhubu nad trychtýřem, jak nebožáka pouští a ten se vznáší nad rozžhaveným železem v zajetí jakési zákeřné síly. Mučivě pomalu, píd' za pídí, ho síla vtahovala do trychtýře, jehož lačná morda se roztáhla, aby přijala novou oběť.

Tavicímu kotlíku zabralo dvě minuty, než pozřel dolní polovinu démonova těla. Tlučhuba celou dobu vřeštěl jako na lesy a některé jeho výkřiky by si nezačaly s ječením kastráta. Poslouchat to bylo ještě horší než samotný pohled. Androvorus se

démonova vřískání nakonec nabažil a kroutivým pohybem mu utrhł hlavu. Řev vystřídalo měkké křupnutí, když se dohlížitel do hlavy zakousl, jako by to bylo sladoučké jablko.

Odporné, to bezesporu, ale László i tak pocítil závistivé bodnutí nad tím, jaká má dohlížitel zubiska. Démonova lebka mu nekladla sebemenší odpor, čelisti příslušníka osmé třídy projely kostí jako nůž máslem. Naproti tomu László měl co dělat i s hovězím steakem.

Když v trychtýři zmizel i zbytek Tlučhubova těla, začalo zevnitř vycházet groteskní broukaní. O chvíli později se z hubice vyřinulo modrošedé bláto. Přicházelo nejprve v zřidkavých čůrcích a posléze v chuchvalcovitých výstřicích, zatímco se zavařovací sklenice plnila démonovou esencí. Když kotlík z nebožáka extrahoval i tu poslední kapku, zařízení vydalo nemravné zasténání, které Lászlóovi připomnělo jistou servírku, s níž se seznámil během velikonočního karnevalu.

Nakonec ten příšerný stroj umlkl, železo chladlo, až nakonec přijalo zašle černou barvu.

Všichni přítomní mlčeli jako zařezaní. Nikdo se neodvažoval promluvit.

Jediné zvuky vycházely od Androvora, který si vychutnával zbytky Tlučhubova mozkového kmene.

Dohlížitel si otřel tlamu a usmál se. Potom sebral zavařovací sklenici ze stojanu, podržel ji proti světlu a obdivoval se jejímu obsahu. Ať už v ní viděl cokoli, nejspíš to bylo lákavé, protože esenci jediným hltem vypil.

Chudák Tlučhuba. Staletí práce a pak skončí jako energetický nápoj.

Androvorus se otrásl, když vstřebal Tlučhubovu esenci do té své. Tím, že pozřel zástupce vlastního druhu – příslušník třetí třídy sice za moc nevydal, ale výsledek nebyl ani tak zanedbatelný –, v porovnání se stavem před chvílí o špetku zesílil. Tak to s démony už chodilo. Jenže v pekle se za všechno platí.

Thatcherová došla ke kartotéce a vytáhla z ní dlouhý a komplikovaný formulář ve třech kopiích.

„Co je to?“ zeptal se Androvorus.

„Hlášení o konzumaci zaměstnanců,“ odpověděla Thatcherová nosovým hlasem. „Každému démonovi, který pozře esenci zaměstnance, místo aby ji vrátil do šlemu, bude z platu stržena odpovídající částka.“

„To se mě určitě netýká. Jsem dohlížitel.“

Tady ale narazil na rovnocenného protivníka. Thatcherová byla oddaná byrokracii a prosazovat úmorná pravidla představovalo smysl jejího života. „Můžete to projednat s Nejvyšší radou.“

„Možná to udělám,“ zamumlal Androvorus. „Jeden z jejích členů koneckonců čeká na to, až se mu ozvu.“ Pohledem znovu vyhledal Lászlóa a během zpáteční cesty ke křeslu za stolem z něj nespouštěl oči. „Tak tedy, devět-dva-tři, už je vám jasnější, v jak ošemetné situaci jste se ocitl?“

László se stěží zmohl na zaskřehotání. „Ano, pane. Myslím, že ano.“

„Dobrá,“ řekl Androvorus. Opatřil smlouvu podpisem a následně vtačil svou pečeť do vosku, který z pergamenu vykypěl. Potom dokument odložil stranou, obrátil přesýpací hodiny a podal je Lászlóovi.

„Šest dní,“ zašeptal. „Šest dní a jsi můj.“

László si hodiny vzal, toporně se uklonil a vyšel z kanceláře – navzdory skvrně od moči, která mu vykvetla na kalhotách, doufal, že se mu podařilo odejít vcelku důstojně. Jakmile za ním zaklaply dveře, tryskem se rozběhl.

Dorazil do své kanceláře, kde slečna Spiegelová právě ukládala jeho věci do krabic. „Co to děláte?“ zalapal László po dechu.

Chapadla asistentky strnula údivem. „On vás neroztavil?“

„Ne,“ odvětil László pobouřeně. „Jsem pořád tady, děkuju pěkně. Dostal jsem čas, abych věci napravil.“

„Kolik?“

„Šest dní.“

Spiegelová se vrátila k balení. László se kolem ní prosmýkl a doběhl k trezoru skrytému za kartotékou. Přidřepł si a zadal číselný kód. Ozvalo se cvaknutí, když seřf otevřel a odhalil ebonový kufrík s madlem vyřezaným ze stehenní kosti. Od pohledu

se podobal pradávne a neobyčejně morbidní sadě vrhcábů. László kufřík popadl.

Slečna Spiegelová vzhlédla. „Neměl byste ho vynášet z kanceláře.“

„Zoufalé časy si žádají zoufalá řešení,“ odvětil László. Vytáhl kufřík z trezoru, napřímil se a z věšáku sňal pánský klobouk. Když se otočil, připravený k odchodu, ve dveřích spatřil žraloka šotka.

„Ahoj, László. Neviděl jsi moje hodinky? Musel jsem je někam založit a Ester z účetního napadlo...“

Clarence rychle uskočil stranou, aby ho László nepovalil. Stážisté se rozutekli do všech směrů, když se démon s modrou kůží jako smyslů zbavený řítí k výtahu, kufřík sevřený v podpaží jako ragbyový míč. V nastalém chaosu a obecném pozdvižení se nad houfem splašených démonů rozlehl známý hlas. Patřil slečně Spiegelové.

„Tímto dávám výpověď.“

◆ KAPITOLA TŘETÍ

Pojídačka hříchů

Právě začínalo mrholit, když Maggie Drakefordová zahlédla auto šinoucí se po silnici. Řidič i jeho spolujezdkyně se úzkostně rozhlíželi po stromech se svěšenými větvemi a po výlohách obchodů. Podobné výrazy nebyly u těch, kteří zabloudili do Schemerdaalu ve státě New York, nijak neobvyklé. Lidé jezdili do Catskillských hor za malebnými sruby a patinou zašlých časů, tak co měl znamenat tenhle bohem zapomenutý zapadákov?

Řidič si Maggie všiml a nesměle na ni mávl. Zdvořile pokývla v odpověď, zatímco auto nejprve zpomalilo a nakonec úplně zastavilo. Muž stáhl okénko. Maggie ukázala před sebe.

„Patnáct kilometrů,“ řekla.

Řidič zamrkal. „Promiňte?“

„Do další vesnice je to patnáct kilometrů nebo se můžete otočit a vrátit na dálnici.“

Muž se zasmál a odhalil dokonalé zuby, což byl v Schemerdaalu nevídaný úkaz. Měl na sobě tvídové sako, které dávalo okatě najevo, že učí na vysoké škole.

„Jak víte, že jsme se ztratili?“ zeptal se.

„Dobrý odhad.“

Žena na místě spolujezdce se naklonila přes svého... přítele? Manžela? Maggie neviděla prstýnek. „Kde to jsme?“ ptala se. „Na telefonu nemám žádný signál.“

„V Schemerdaalu,“ odpověděla Maggie. „Počet obyvatel: sto devadesát tři, vlastně ne, oprava – sto devadesát dva.“ Ta slova pronesla tak trochu nepřítomně. Znovu se zadívala na domek

usazený mezi borovicemi na opačné straně silnice. Působil tiše a ponuře, čemuž nijak zvlášť nepomáhala ani okna zakrytá černou látkou.

Dívka upřela pohled ke vstupním dveřím. Pořád byly zavřené. Promnula si zkrchlé paže a přála si, aby si zákazník pospíšil. Obloha temněla a ona nechala deštník v pick-upu. Kromě jiného. Nadávala si do hlupaček. Nesnášela, když měla matka pravdu.

Profesor něco řekl. Maggie na něj znovu pohlédla.

„Cože?“

„Benzínka?“ zopakoval. „Máme skoro prázdnou nádrž a já bych tu nerad uvázl. Bez urážky,“ dodal rychle.

Klidně mohl Schemerdaal označit za radioaktivní kupu hnoje a Maggie Drakefordová by nehnula brvou. Odbyla to pokrčením ramen. „Jedna pumpa je u Earla, ale ten bude mít zavřeno. Dneska je zavřeno skoro všude.“

Žena se naklonila k okénku a tlumeným hlasem se zeptala: „Patříte ke komunitě Amišů?“

„Ne,“ odpověděla Maggie. „Amišové jsou vlídnější.“

Ženě zmizel úsměv ze rtů. „Tak co má být to...“ Ukázala na Maggiino oblečení, dívka na sobě měla spodničku a zástěru, ručně pletenou vestičku a šaty bez rukávů.

Maggie se dotkla lněné čapky, zpod které jí vyčuhovaly copy. „Pracovní úbor.“

„Pořádáte tu historickou rekonstrukci koloniálních časů?“ zájmal se profesor.

„Tak nějak.“

„To kolonisté nosili konversky?“

Maggie shlédla na tenisky, bezmála schované pod sukní. Když pominula svého bratra, dost možná je milovala ze všeho nejvíc na celém světě – šlo o drahocenný objev v Armádě spásy v Kingstonu. „Ne,“ připustila. „Malá inovace.“

„Proč ne,“ poznamenal profesor. „Vypadá to stylově.“

Maggie si skoro odfrkla. Styl byl vážně to poslední, na čem jí záleželo.

Na opačné straně silnice zaznamenala pohyb. Dveře domku se otevřely a v nich se objevila zlověstná postava. Pokynula Maggie.

Dívka vyplivla žvýkačku. „Musím jít,“ oznámila páru v autě. „Těšilo mě.“

Vydala se přes silnici a ani se neohlédla. Kdyby ano, možná by se zamyslela nad tím, kde ti dva žijí, jak se potkali, jestli jsou spolu šťastní, co ten chlápek asi tak učí... A to nemělo cenu. Auto meškalo u krajnice a oba se nepochybně divili tomu náhlému odchodu. Maggie byla na půli cesty k domu Schuylerových, když zaslechla, jak se otočili a odkodrcali se zpátky směrem, kterým přijeli.

Pryč ze Schemerdaalu. Pryč z jejího života.

Maggie se soustředila na své okolí. Na plevel a štěrk, na vůni deště a pryskyřice, na zvuk vody tekoucí skrz kamení. Schuylerovic verandu měla přímo před sebou, prohnílá podlahová prkna se pod ní prohýbala. To sténání jí připomnělo otcovu výstrahu.

Dovnitř.

Ven.

A domů.

Vzhledla k postavě ve dveřích. Reverend Farrow byl impozantní muž vysoké a asketické postavy, s pohubkým obličejem jako vystřiženým z malby od El Greca. Maggie se ho bála už předtím, než se chopila svých povinností. Reverend v úboru s kolárkem působil spíš jako pomník než člověk: mramorová socha s bledýma očima, tenkými rty a chladným, nepřátelským výrazem. Maggie sklopila hlavu a čekala, až začne s katechismem.

Reverend promluvil, jako by stál na kazatelně. „V tomto domě se truchlí,“ odříkával monotónně. „Kdo do něj hodlá vstoupit?“

„Něco mrzkého,“ odpověděla Maggie bezvýrazně. „Něco ohavného a hladového.“

Do čela se jí zabodl kostnatý prst. „Neseš Kainovo znamení, cizinko. Svým zbožným okem vidím, že je rudé jako krev. Jsi zkažená?“

„Zkažená jako čarodějnice o Samhainu, lstivá, vychytralá Jezábel.“

Duchovní se pokřižoval. „Proč bych pouštěl vlčici mezi své ovečky?“

Maggie zvedla bradu a střetla se s jeho zamítavým pohledem. „Volají mě hříchy mrtvého. Budu na nich hodovat, jak je mým právem, a jeho duše zůstane neposkvrněná.“

Reverend popuzeně zafuněl, jako by ten návrh zvažoval, pak ukročil stranou a pustil ji dál.

Dívka se protáhla kolem a pospíšila si po zabláceném běhounu do jídelny. Na stísněném prostoru, v pokoji se zavřenými okenicemi, se tlačily desítky zachmuřených dospělých. Stáli namáčkani v řadách podél zdí, tři nebo čtyři lidé za sebou – nehybné shromáždění páchnoucí potem a starou vlnou. Všichni do jednoho upírali pohled na Maggie.

Avšak Maggie se dívala na tělo.

Pan Abraham Schuyler ležel na stole, ozářený dvěma svícemi ze včelího vosku. Zesnulý měl na sobě šedý oblek, v němž se ženil, a kravatu koupenou v Kaaterskill. Pan Schuyler se jí vždycky hnusil – moc rád malou Maggie pronásledoval ve svém chevroletu a obtěžoval ji. Jako mrtvola působil důstojněji: hladce oholený, řídké bílé vlasy sčesané z namodrale šedého čela. Světlo vrhané svícemi se odráželo od mincí na jeho víčkách. Na hrudi mu ležel bochníček hrubého hnědého chleba, bohatě posypaný solí.

Maggie se posadila na jedinou židli u stolu a do kapsy si strčila obálku, která tam ležela. Rozhlížela se kolem a těkala pohledem po nehybných tvářích u zdi. Dokázala by odříkat jméno každého přítomného, a dokonce i jména jejich předků vyrytá do náhrobních kamenů na schemerdaalském hřbitově: Schuylerovi a Ruyterovi, Grootovi a Fishkillovi, Leeuwenovi a Smitovi, Farrowovi a Mulderovi. Jejich předci několik staletí zpátky osídlili tenhle zarostlý kout divočiny, vztyčili tu dřevěný kostel a na zdejších horských svazích se snažili najít živobytí. A na tom se dodnes nic nezměnilo.

Taky jsou vězni, pomyslela si Maggie. Ta myšlenka ji skoro pohnula k soucitu. Pak zalétla pohledem ke kamenům v jejich ruce.

Dovnitř.

Ven.

A domů.

Maggie sebrala chleba, jež měl pan Schuyler na prsou. Zvedla ho do výšky a promluvila zřetelným hlasem, který se jedinkrát nezatrásl.

„Nyní ti dávám úlevu a spočinutí, drahý zesnulý. Netoulej se ulicemi ani v mokřadech ani po loukách. Abys mohl spočinout v míru, beru na sebe tvé hříchy a dávám všanc svou smrtelnou duši. Amen.“

Maggie odlomila kousek chleba a zapila ho lokem kyselého červeného vína, které jí předem připravili. Jednala metodicky, přehnaně žvýkala, aby všichni jasně viděli, že hříchy Abrahama Schuylera pozřela do posledního sousta. Když skončila, složila ubrousek a odsunula se od stolu. Noha židle při tom zaskřípěla o podlahová prkna.

Dlouhé vteřiny zůstávala nehybná. Měla sklopenou hlavu, odvrácený pohled, lýtka zaťatá jako sprinter.

Vtom ticho roztříštilo zvolání: „Zmiz, ďáble!“

Maggie vystřelila z místnosti. Za ní se ozýval křik a kletby doprovázené dusáním kroků jejích pronásledovatelů. Kolem hlavy jí prosvítl kámen a rozbil rám obrazu.

Vyběhla ze vstupních dveří a zatočila doleva směrem k potoku, který tekł okolo domu. Tam na ni číhalo několik vesnických dětí. Vyskočily zpoza hory starých pneumatik, řvaly jako divoši a házely po ní kameny. Jeden jí odřel ucho, až začala krvácet. Ani na vteřinu se nezastavila.

Běž! Běž!

Kolem hvízdaly další kameny, odrážely se od nedalekých stromů, až létala kůra. Maggie hbitě přeskakovala přes ledový potok, nohy v teniskách hledaly tu nejbezpečnější cestu. Jakmile přistála na druhém břehu, kličkovala mezi stromy, oči upřené na zalesněný svah před sebou. Když dospěla k jeho úpatí, vyrazila přímo vzhůru prudkým terénem, hbitá a jistá jako kamzík.

Pronásledovatelé postupně odpadali. Nikdo v Schemerdaalu nedokázal běžet tak dlouho a tak rychle jako Maggie Drakefordová a všichni to věděli.

Když dorazila na vrchol, opřela se o balvan a setřela si krev z ucha. Chvilí zůstala na místě, ztěžka oddechovala a dívala se

dolů na vesnici přikrytou závojem mlhy. Jakmile popadla dech, pokračovala po svažující se pěšině na opačné straně kopce, sjížděla a klouzala po suťovišti a nakonec zahnula směrem na odpočívadlo, kde nechala Gladys.

Gladys byl pick-up, prastarý ford, který Drakefordové udržovali v provozu už sedmdesát let. K nárazníku byl připojený přepravník na koně právě tak úctyhodného věku. Svým otlučeným pláštěm s vyztuženou konstrukcí a okny zakrytými térovým papírem působil jako válečný koráb na kolech a nesdělil nic z Gladysina půvabu.

Když Maggie došla k autu, někdo za ní triumfálně vykřikl.

Obrátila se přesně ve chvíli, kdy se zpoza jedlí vynořili dva mladíci. Bratři Ruyterovi vypadali na první pohled jako dvojčata, oba měli hustou kštici zacuchaných platinově blond vlasů, světlé oči jako obličejky a pihaté frňáky klenoucí se nad masitými rty. Willem byl ve svých dvaadvaceti o rok starší a trochu rozložitější než jeho bratr. Abel však Maggie přišel krutější. Očima zalétla ke kameni v mladíkově ruce. Byl větší než slepičí vejce.

Maggie jako obvykle odmítla dát najevo strach. Svědčil totiž o slabosti a slabost by mohla chlapce rozdivočit. A tak si místo toho odplivla a ty dva si měřila s chladným opovržením. „Zábava skončila. Svou šanci u Schuylerových jste promarnili.“

Abel zvedl kámen. „Říká kdo, čubko?“

„Já.“ Maggie si odepnula čapku z vlasů, úhledně ji složila na čtvrtiny a strčila do kapsy. „Tohle divadýlko hrajeme ve vsi. Hodíte po mně kamenem tam dole, a poběžím jako hodná holka. Ale hodte ho po mně tady, a zlomím vám pazouru.“

Bratři si vyměnili nejisté pohledy, načež se Willem rozhodl objevit Ameriku: „Jsme dva.“

„Tak zlomím pazoury dvě.“

Maggie to pronesla s natolik pochmurnou neochvějností, že bratry Ruyterovy zaskočila. Zatím s ní přišli do styku jen ve vesnici: pokorná Maggie, exotka Maggie, jedna z těch mizerů Drakefordů, kteří žili v Čarodějném hvozdu. Vesnická Maggie vzala nohy na ramena, kdykoliv na ni někdo pohlédl úkosem. Ale ta mladá žena před nimi nebyla zakřiknutá, stydlivá ani vyděšená. Tuhle Maggie neznali.

Zvedl se vítr a rozkýval stromy, spustil se déšť. Maggie oba bratry bedlivě sledovala. Ruyterovi byli větší než ona, ale život na vesnici z nich udělal měkkoty, zatímco Maggie se díky životu v horách zocelila.

V duchu si vybavila cherubínky se světle zlatými vlásky, které potkala před deseti lety.

Maggie si na to vzpomínala, protože tehdy poprvé navštívila vesnici sama. Prosila rodiče, aby jí na kole z druhé ruky, které dali do pořádku na její narozeniny, dovolili sjet pro poštu. Když se konečně nechali umluvit, Maggie vyrazila na cestu – svištěla dolů po pěšině, radostí bez sebe nad nově nabytou svobodou.

Sotva dojela do Schemerdaalu, spatřila chlapce Ruyterovy, jak sedí před obchodem s potravinami, který vlastnil jejich otec. Zdáli se přibližně stejně staří jako ona, a když na ni mávli, Maggie zastavila, aby je pozdravila. Stěží stačila sklopit stojánek, když vtom se z obchodu vyhnula žena, máchala koštětem, jako by to byla válečná sekera, a ječela, ať se ta „Drakefordovic děvka“ drží od jejích chlapců dál. Vyděšená Maggie rychle šlápla do pedálů, obličej rudý hanbou, na jejíž pochopení byla příliš malá. Po návratu domů rodičům zalhala, že žádná pošta nedorazila. Na nic se jí nevyptávali. Otec pouze přikývl a vyšel na verandu, kde se posadil a zíral na zeleninový záhon. Dovnitř se vrátil až za soumraku.

To bylo tenkrát.

Malé cherubínky z obchodu s potravinami odvál čas, nahradili je dva šklebíci se kolohnáti. Byli o deset let starší, o deset let větší a kypěla v nich žluč zapšklých předků.

A tak po ní Abel hodil kamenem.

Maggie se sehnula. Kámen ji jen taktak minul a s třesknutím připomínajícím výstřel trefil pick-up. Potom kamenem mrštíil i Willem. Ten Maggie tvrdě zasáhl do levého předloktí a roztrhl jí rukáv i kůži pod ním. Bratři se zachechtali a rozhlíželi se kolem po další munici.

Maggie se na ně vmžiku vrhla. Bila je pěstmi, škrábala je, a když se jí naskytla příležitost, dokonce i kousala. Zuřivá divokost dívčina útoku Ruyterovy ohromila. Srazila Abela k zemi a zaryla mu koleno

do zad. Zároveň zkroutila Willemovu paži ve směru, který nebyl ani trochu přirozený. Zaskučel bolestí a ohnal se po ní druhou rukou. Rána tupě zaduněla a Maggie sklouzla z Abela. Chlapec se mezitím vyhrabal na nohy a zkusil ji nakopnout. Ale Maggie uskočila stranou a prudce mu trhla s chodidlem. Přistál na zádech a vzápětí schytil pěstí přímo do nosu.

Abel se stáhl. Držel se za obličej a mezi prsty mu protékala krev. Maggie se obrátila přesně ve chvíli, kdy do ní Willem vrazil ramenem a shodil ji do lesního podrostu. Dolehl na ni celou svou vahou, ale Maggie se podařilo odvalit stranou a ohnat se po něm loktem, aby ho zasáhla do lícni kosti.

K jejímu zděšení si toho Willem ani nevšiml. Oči měl náhle podivně prázdné, zorničky rozšířené tak, že zakrývaly prakticky celou duhovku. Ušmudlanou rukou šátral Maggie po triku a snažil se ji chytnout za řadro.

„Slez ze mě!“

Znovu se po něm ohnala loktem. Willem inkasoval přímý zásah, ale evidentně to nemělo žádný dopad. Maggie ho udeřila znovu. A znovu. Willemovi začínaly až groteskně otékat oči, jenže on to podle všeho vůbec nezaznamenal. Na něčem jel. Určitě. Oxykodon byl v Schemerdaalu dobře známý.

V tu chvíli si Maggie všimla bzučení v uších, jako by kolem poletovala včela nebo komár. Zavrtěla hlavou, aby se toho zvuku zbavila, ale jenom zesílil.

Někde vlevo praskla větvíčka. Když se otočila, viděla, že se Abel vyhrabal na nohy a teď míří k nim. Pod vší tou krví měl děsivě prázdný výraz, zrovna jako jeho bratr. Nepřítomně šátral rukama po svém opasku a snažil se ho vytáhnout z džín.

Maggie se vzpírala se zběsilou zuřivostí.

Zvedni se, nařídila si. Vstávej!

Vtom se kolem rozlehlo ohlušující *BUM!* a všechno ztichlo.

Trojice se náraz otočila. Přívěs se houpal ze strany na stranu. *BUM!*

Druhý náraz byl ještě silnější a rozechvěl celou konstrukci. K Maggiině zděšení se zdálo, že se přívěs každou chvíli překotí. Zuřivě do Willema strčila, shodila ho ze sebe a rozběhla se

k přívěsu. Přitiskla se k němu tělem. Něco těžkého uvnitř sebou házelo jako rozzuřený medvěd.

Maggie do přívěsu udeřila dlaní a zasyčela do jednoho z průduchů: „Přestaň! Přestaň, než si ublížíš!“

V odpověď se ozval jakýsi chraplavý hrdelní zvuk, v hučení větru docela nesrozumitelný. Přívěs sténavě zaskřípal, když jeho obyvatel změnil polohu. Z kovového rámu se snesla rez a přívěs se s lomozením rázem přestal hýbat. Maggie pomalu vydechla, načež se otočila a spatřila, jak na ni Ruyterovi zírají. Oblečení měli zamazané od hlíny a Maggie s uspokojením postřehla, že Abelovi zlomila nos. Willem měl levé oko nateklé tak, že ho nemohl otevřít. Šok je zjevně vytrhl z toho podivného transu. Willem roztřeseným prstem ukázal na přívěs.

„J-je tam nestvůra,“ zakoktal. „Slyšel jsem ji!“

Maggie se zakabonila. „Běžte domů.“

Abel si setřel krev z brady. „Napadla jsi nás! *Kousla* jsi mě! Až lidem řeknu, že mě kousl Drakeford...“

Maggie udělala krok vpřed. „Jen jim to pověz. Pověz to celý vesnici! Jestli s tím bude mít někdo problém, ví, kde nás najde.“

Ruyterovi odtáhli se staženými ocasy. Maggie sledovala, jak scházejí po svahu a pomalu mizí v dáli. Vzhlédla k obloze a zadívala se na mraky, které ztěžka klesly až na úroveň horského hřebene. Pomyslela si, že s trochou štěstí se strhne pořádná bouřka.

Oblohu jako na zavolanou rozčísł blesk následovaný třesknutím hromu. Maggie se rozběhla ke Gladys. Vlezla si do kabiny, zabouchla za sebou, natáhla se na sedačku, obtočila si paže kolem hrudi a nasála uklidňující vůni popraskané kůže a tabáku, která se v autě vznášela. Z přívěsu nevyšel jediný zvuk. Zůstával úplně tichý, jako by bouřka všechen ruch ukolébala. Maggie se soustředila na déšť a zkoušela Ruyterovy vymazat z mysli. Ty prázdné výrazy, to bezmyšlenkovité chmatání...

Ať si ti šmejdí trhnou.

Zvedla se, odhrnula si pramen vlasů z tváře a posadila se na sedadlo řidiče. Pak otočila klíčkem v zapalování a čekala, až se Gladys probudí k životu. Pick-up poslechl, i když neochotně. Maggie sešlápala spojku, zařadila jedničku a vyjela z odpočívadla.

Dávala si pozor a jela pomalu, částečně kvůli bouřce, ale hlavně kvůli Gladys. Ačkoliv vozidlo jejím požadavkům obvykle vyhovělo, bylo staré a rozhrkané a potřebovalo každého ze svých pomyslných koní, aby vytáhlo přívěs do kopce. Maggie seděla předkloněná, zatímco se kodrcala vpřed, ruce položené na volantu v pozici za deset dvě. Odřené ucho ji pálilo k zbláznění, stejně jako hluboký šrám na paži, ale potlačila všechnu bolest, přesně jak ji to naučil táta.

Přibližně po kilometru silnice končila hradbou tvořenou stromy natolik vysokými a masivními, že vypadaly jako vystřižené z pohádky. Jasan, dub, jedle, buk, habr a javor. Stromy byly tak obrovské a rostly tak blízko sebe, že společně utvářely takřka neproniknutelný živý plot, který obtáčel vrchol hory jako rozeklaná koruna.

Stromová barikáda měla jedinou slabinu, úzký, zhruba tři metry vysoký otvor. Vedle něj, pevně přibitá ke sloupku, visela větrem ošlehaná cedule:

VAROVÁNÍ
SOUKROMÝ POZEMEK
VSTUP ZAKÁZÁN
VETŘELCI BUDOU ZASTŘELENI
SNĚŽENÍ

Poslední slovo tam někdo nasprejoval rudou barvou. Šlo o projev vandalismu, který začal dávno před Maggiiným narozením. Později v něm pokračovali místní teenageři, kdykoliv to přehnali s pivem nebo se obzvlášť nudili. Drakefordové se ceduli nikdy neobtěžovali spravit. Zaprvé už jim na veřejné pověsti nezáleželo. Zadruhé to varování klidně mohlo být pravdivé.

Každý muž, žena a dítě narození v téhle části Catskillských hor věděli, že vstupovat do Čarodějného hvozdů je zakázané. Pokud jste to udělali, koledovali jste si o strašlivý osud. Jako důkaz se stačilo podívat na samotné Drakefordy. Jejich předci se kdysi dávno odvážili vydat za stromovou zeď a rodina na to doplácela

dodnes. Nikdo z Schemerdaalu, nehledě na to, jak odvážný, opilý nebo pitomý byl, by za tu ceduli ani nepáchl.

Avšak Maggie cedule nijak neděsila. Pro ni byla jako rohožka s uvítacím nápisem, připomínka toho, že je doma a v bezpečí před těmi, kteří jí chtějí ublížit. Navedla Gladys do průjezdu mezi stromy a bez sebemenšího zaváhání vjela do lesa.

Kdyby věděla, co v Čarodějném hvozdě skutečně žije, možná by si to rozmyslela.

◆ KAPITOLA ČTVRTÁ

Drakefordové

Od stromové hradby k domu to byl ještě asi kilometr. Cesta vedla kolem potoků a říček, kolem temných vodopádů a zvlněných kopců korunovaných jeřabinou.

Maggie během jízdy nepřítomně dumala nad jódem, stehy a přívalem otázek, které ji doma nevyhnutelně čekaly. Co bratři Ruyterovi asi tak napovídají své rodině? A co poví Maggie? Už viděla dům: temnou stavbu s mansardovou střechou, k níž přiléhala stodola a pár zeleninových záhonů. V průčelním okně hořela petrolejová lampa.

Drakefordové žili daleko od jakékoliv civilizace, neměli elektřinu a nevyužívali žádné veřejné služby. Rodině se před lety povedlo zachránit uhelný generátor, ale ten zhruba po týdnů vypověděl službu a už ho žádný nikdy nenahradil. Čarodějný hvozď moderní vymoženosti neměl v lásce. Jediná technologie, kterou Drakefordové v současné době používali, bylo rádio na baterky, a i to fungovalo jen tehdy, když foukalo ze západu.

Maggie zastavila vedle stodoly. Ještě ani nezatáhla ruční brzdou a deštěm už zasvitla baterka směrem od verandy. Paprsek jí utkvěl na tváři a hned nato přelétl po přívěsu. Zastavil se v místě, kde po sobě Abelův kámen zanechal promáčklinu v oplechování.

No bezva, pomyslela si. Popadla deštník, otevřela dveře a vyskočila z kabiny. Někdo na ni zavolal, ale hlas utonul v burácení hromu. Maggie se obrátila k zápraží.

„Co?“ houkla v odpověď. „Neslyším.“

Matka netrpělivě mávla rukou a zašla zpátky do domu.

Když máš tak hrozně naspěch, mohla bys mi pomoci, pomyslela si Maggie popuzeně. Škubla sebou, když jí paží projela bolest, a pak si pospíšila pro kolečko, které dotlačila k přívěsu. Otevřela dveře a připravila se na puch, jenž se vzápětí vyvalil ven – odporový čpavkový zápach zkaženého masa, z něhož se člověku zvedal žaludek.

„Jsme doma,“ zvolala Maggie vesele.

Ve vzdáleném rohu se něco pohnulo, odhodilo to stranou hromady měkké slámy a vleklo se ke dveřím. Stvoření postupovalo pomalu a jeho pohyb doprovázel přerývaný dech. Maggie odmítla odvrátit pohled, když se pasažér vplazil do šedého světla. Oči ma tékala po jeho znetvořených tvarech a tragických náznacích toho, čím kdysi býval. Pokroucená páteř, prsty bez článků ztavené v pahýl, trpyt jediného oka. Pasažér měl na sobě pracovní košili, kterou mu matka v červenci přešila, ale už teď mu nepadla. Maggie se přihrčila, pevně otce chytila v podpaždí a nohou se zapřela o nárazník přívěsu. S funěním ho vyvlekla ven.

Přistál do kolečka, až to plesklo – jako chobotnice, která se rozplácne o palubu rybářské lodě.

Maggie sebou při tom zvuku škubla. „Bolelo to?“

Bill Drakeford se svíjel v kolečku, déšť bubnující na jeho rozpalenou pokožku se vypařoval a stoupal k nebi v prouzcích páry. Zkusil odpovědět, ale řeč mu poslední dobou činila obtíže a každý marný pokus ho rozrušoval. Těch několik slov, na která se nyní zmohl, zněla žalostně zkomoleně. Maggie mezi nimi rozeznala jediné: „ovládat“.

„Do háje,“ pronesla. „I já se přestala ovládat. Musíme si pospíšet, ať nepřijdeme pozdě na čaj.“

Projel jím křečovitý záchvěv. Smích. Otec měl vždycky smysl pro humor. Nato se Bill Drakeford zklidnil, nehybně v kolečku spočinul a dovolil dceři, aby s ním naložila, jak uzná za vhodné. Maggie pohlédla na znetvořenou tvář, která k ní vzhlížela. Otcovy rty úplně zmizely a svaly v obličeji měl tak napjaté, že i neutrální výraz připomínal škleb smrtky. Ale i to jediné oko, byť zastřené šedým zákalem, stále dovedlo vyjádřit rozličné emoce. A Maggie v jeho hlubinách zahlédla nekonečnou důvěru.

Zkusila se vybičovat k úsměvu, ale sotva se jí mihl tváří, okamžitě zmizel.

Ještě před rokem zvládal otec sedět v kolečkovém křesle. Dokázal vést rozhovor a táhnout figurkami, když hrál šachy s jejím bratrem Knedlíkem. Zatraceně, dokonce zajásal pokaždé, když v rádiu oznámili, že Yankees prohráli! Maggiin otec ten baseballový tým bůhvíproč nenáviděl. Měla podezření, že za to můžou ty proužkované dresy.

Od těch dnů jako by uplynula celá věčnost.

Otci mezitím změkly kosti. Sotva se dokázal udržet zpříma, natož aby si vyčistil zuby nebo táhl pěstcem. Pomalu, ale jistě přestával svým vzhledem připomínat člověka. A přestože jí otcův fyzický úpadek doslova trhal srdce, v noci nemohla spát hlavně kvůli úvahám, co se tátovi asi honí hlavou. Ta totiž evidentně z valné části zasažená nebyla. Bill Drakeford *věděl*, co se s ním děje. Což znamenalo tu nejkrutější ránu ze všech.

Tím se ale mohla zabývat jindy. Teď měla co dělat, aby tátu vůbec dostala domů. Úspěch spočíval v tom, najet kolečkem na rampu s dostatečnou vervou, aby ho setrvačností vytlačila na verandu. Maggie uspěla na druhý pokus a pak otce přemístila na vozík přistavený u dveří. Jakmile se v něm usadil, zavezla ho dovnitř.

Vstoupili do podlouhlé místnosti s nízkým stropem, který měl odhalené trámy, a krbovou římsou ušpiněnou od sazí. Stěny byly většinou holé, nezdobily je žádné fotografie, žádná zrcadla, vůbec nic kromě pár dětských kreseb. V krbu poblíž stolní desky umístěné na dvou kozách se ohřívala konvice s vodou. Za stolem se nad otrhaným atlasem hrbil Maggiin bratr George, jemuž ode dne, kdy se narodil, říkala Knedlík. Světlo ohně se mu odráželo od brýlí, takže tak trochu připomínal pilně studujícího brouka. Střelil po Maggie úzkostným pohledem.

Máma je naštvaná, naznačil ústy.

Záhy se matka vynořila ze spíže. Elizabeth Campbellová Drakefordová si důkladně přeměřila svou dceru a teprve potom zalétla očima k manželovi. Maggie si až teď uvědomila, že otec má na košili krev. Paní Drakefordová k němu vyrazila a dceři pokynula, ať uhne stranou.

„Můžu ti pomoci,“ namítla Maggie.

„Už jsi toho udělala dost,“ odvětila matka stroze. „Vyzkoušej George ze zeměpisu.“

Maggie zkroušeně sledovala, jak tátu odváží do zadní části domu. Když se za nimi zavřely dveře od koupelny, dívka si sedla vedle Knedlíka, který se o ni láskyplně opřel.

„Vypadáš děsně,“ poznamenal.

Maggie popadla atlas. „Nepovídej. Jaké je hlavní město Maďarska?“

„Budapešť. Tak co se stalo?“

„V Budapešti?“

Knedlík ukázal na Maggie, jako by zosobňovala místo činu. „U Schuylerových.“

Maggie si udržela bezstarostný výraz. „To samé jako vždycy, jenom mě pak přepadli kousek od Gladys. Nejdelší evropská řeka?“

„Volha a potom Dunaj. Kdo tě přepadl?“

„Bratři Ruyterovi.“

Knedlík se ušklíbl, jako by si srkl zkyslého mléka. „Jsou to prasata. Žádná roztomilá selátka. Vepři. I ten jejich krám páchne. Máš štěstí, že se ti nic nestalo.“

Maggie upřeně hleděla do ohně. „To oni měli štěstí. Kde najdeš Etnu?“

„Na Sicílii. Jak to myslíš, že měli štěstí?“

„Myslím tím, že jsem ještě nikdy neměla takovou zlost. Dopadli hůř než ty, když jsi tenkrát našel můj deník.“

Ke zmíněnému ‚nálezu‘ došlo před pěti lety, když se Maggie coby čtrnáctiletá odvážila sepsat své soukromé myšlenky. Poté co Knedlíka přistihla, jak listuje stránkami deníku a chichotá se u toho, zapřísáhla se, že podobnou chybu už nikdy neudělá. Sesekala mu zadek takovým způsobem, že ji ještě dobrou hodinu pálila ruka.

Knedlík udiveně zamrkal porcelánově modrýma očima. „Hůř než já? To si děláš legraci.“

Maggie mu ukázala rozedřené klouby prstů. „Ani muk,“ varovala ho. „Vím, že jsem neměla.“

Ve svých jedenácti letech Knedlík věděl naprosto přesně, kdy se sluší zdrženlivá reakce. „Paráda.“

Maggie otočila stránku a prohlédla si mapu. Jugoslávie podle toho starého atlasu stále existovala. „Paráda to rozhodně *není*,“ opravila ho. „Ti idioti to poví doma a jejich rodiče si půjdou stěžovat reverendu Farrowovi.“

„Třeba ne,“ prohlásil Knedlík zadumaně, jak mívál ve zvyku. „To by pak museli přiznat, že jim zadek nakopala holka. Nejspíš řeknou, že se porvali spolu.“

Maggie si v hloubi srdce přála, aby měl pravdu. Ale tak naivní nebyla. „Stalo se ještě něco,“ zamumlala. „Něco horšího. S tátou...“

Knedlík nadzvedl obočí, zrovna když matka zavolala z koupelny: „Další pán na holení.“

„Povím ti to později,“ šeptla Maggie a rychle došla na konec chodby. Matka stála ve dveřích. Dívka se kolem ní protáhla jako provinilé psisko a usadila se na okraji vany s nožičkami.

Matka si k dceři přitáhla stoličku a důkladně si prohlížela tržnou ránu na uchu. Maggie si naopak bedlivě měřila ji.

Elizabeth Drakefordové se dařilo vypadat elegantně i v šatech z druhé ruky. Její život se obrátil vzhůru nohama, sotva dokončila střední školu a otěhotněla. Svou dceru čekala s „horskou chátou“, jak to podala její prominentní rodina, když se rozhodla, že si dítě nechá, místo aby šla na Dartmouthskou univerzitu. Rodiče ji vydělili.

Maggie prarodiče Campbellovy nikdy nepotkala. Žili v nóbl městě v Connecticutu a neposílali jí ani přání k narozeninám. Dál už věděla jen to, že matka chtěla vystudovat historii a možná se stát učitelkou.

Mohla jedinečně potvrdit, že matka je prvotřídní učitelka, ale ještě lépe si vedla jako doktorka. Ošetřovala je jistě a obratně, neváhala, nebyla přecitlivělá. Zkrátka zhodnotila, co je třeba udělat a jak toho nejsnáze docílit. Paní Drakefordová se otočila k umyvadlu a sáhla po hnědé lahvičce, které Knedlík říkal „tekuté zlo“.

Maggie sebou neškulba, když jí matka tekutinou potřela ucho. To však neznamenalo, že by jód neštípal. Každý dotek bodal jako sršní žihadlo.

Paní Drakefordová jí ránu vyčistila a natřela antibiotickou mastí. Maggie ani nedutala a obdivovala matčin ladný krk a symetrické rysy. Výrazné lícní kosti. Když byla Maggie mladší, chtěla vypadat jako ona. Dokonce ji i napodobovala, snažila se mluvit navlas stejně. Jenže to byl předem prohraný boj. Matka se narodila jako Elizabeth *Campbellová*. V žilách jí nekolovala ani kapka drakefordské krve. Campbellové se rodili s kaštanově nazrzlými vlasy, lískooříškovými očima a taky s výsadou, že zůstanou lidmi.

Maggie takové štěstí neměla. Byla rychlá a silná, chytrá a schopná, ale její vlasy měly barvu myší hnědi, její oči byly ledově modré. Věděla, že nikdy nebude vypadat jako matka. A její lidské dny byly sečteny.

Paní Drakefordová odložila hadřík. „Na co myslíš?“

„Na nic,“ zalhala Maggie.

Kdysi dávno by se matce možná svěřila. Malá Maggie říkala mamince všechno. Ty dvě spolu tlachaly při zahradničení nebo když věšely prádlo. Během procházek po lese, kterému říkali „náš Stokorcový les“, sbíraly bodláky a hniláky. Paní Drakefordová byla Klokance, Maggie zase Klokánek a malý George, jakmile přišel na svět, Prasátko.

To skončilo, když bylo Maggie deset.

Tehdy reverend Farrow Drakefordům oznámil, že Maggie po svém tátovi převezme roli vesnického pojídače hříchů. Kongregace chtěla otce nahradit. Vesničané byli ochotní přehlížet Billovo vzezření, dokud zůstával pokorný a svědomitý. To taky dělal, jenže jak se postižení stupňovalo, začali lidé přemýšlet, zda jeho vzhled náhodou nesvědčí o tom, že vstřebal už příliš mnoho hříchů. Co když pojídačovy služby přestanou být účinné? Neriskovali by tím své smrtelné duše?

Trpělivost místních vyprchala. Nadešel čas, aby se Maggie zhostila rodinných povinností.

Její matka byla hrůzou bez sebe. Nabídla se místo své dcery, ale reverend Farrow nepovolil: tradice si žádala, aby pojídač hříchů byl drakefordovské krve. Když uplynul měsíc, reverend pohrozil, že zavolá úřady, aby prohledaly Drakefordovic pozemek. Během

let tam došlo k tolika záhadným zmizením – možná by je někdo měl konečně pořádně prověřit.

To rozhodlo. Maggie se stala novou pojídačkou hříchů.

Vztah Drakefordů a zbytku vesnice znovu zabředl do obvyklé antipatie, ale v Elizabeth se něco změnilo. Něco v ní zemřelo.

Když Maggie trochu povyrostla, přemýšlela, zda za matčin chlad nemůže nějaký instinkt či obranný mechanismus. Odpovědi se nedobrala, ale výsledek zůstal bez ohledu na důvod jasný. Jakýkoliv mateřský cit, který Elizabeth zůstal, si schovávala výhradně pro Knedlíka.

„Už jsem slyšela verzi tvého otce,“ začala paní Drakefordová. „Tak si poslechněme tu tvoji.“

Maggie pokrčila rameny. „Nemám k tomu moc co říct. Ruyterovi mě přepadli u auta. Poprali jsme se.“

Matka odpověděla rozvážně. Nikdy nejednala ukvapeně.

„Poprali jste se,“ zopakovala. „A to tě nenapadlo, že rvačky nejsou zrovna nejmoudřejší?“

Maggie zahořely tváře. „Házeli po mně kameny.“ *A je toho víc*, dodala v duchu.

„Dneska po tobě jimi házelo nejspíš hodně lidí. S těmi ses poprala taky?“

„To bylo ve vesnici. Tady nahoře nemají Ruyterovi co dělat.“

„I kdyby. Mohla jsi je ignorovat. Sednout do auta a jet domů. Ti chlapci by se za ceduli nikdy neodvážili.“

V tu chvíli se Maggie rozhodla, že se matce nesvěří, jak ji Willem povalil na zem a osahával, nepoví jí o tom bezduchém hladu v jeho a Abelově tváři. Nemělo to cenu. Matka by stejně přišla na způsob, jak to dát všechno za vinu dceři. Kdyby se nezdržela, nic z toho by se nestalo.

„Ale ty jsi samozřejmě neodjela,“ pokračovala paní Drakefordová. „To by bylo až příliš rozumné. Raději ses nechala vyprovokovat. Dala jsi vesničanům záminku, aby se k nám chovali ještě hůř, a zároveň jsi ohrozila svého otce. Vzpomínáš, jak jsem ti říkala, že je špatný nápad brát ho s sebou?“

„Vzpomínám,“ odpověděla Maggie rozohněně. „A taky si vzpomínám, jak mě prosil, aby mohl se mnou. Táta odsud přes rok

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Čarokámen.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.